

BLAZNO RAZNO

1

OŠ LENART
2018 / 2019

Kazalo

DRAGE UČENKE IN UČENCI.....	3
KAKO SE POČUTIM V 1. RAZREDU	4
POLETNE POČITNICE	5
VEČERNI ŠKRATI (USTVARJANJE OB PESMI SLAVKA JUGA)	7
PST, VOLK JE V SOBI.....	8
UČENCI 5. A SE RADI IGRAMO Z BESEDAMI	9
IGRANJE Z BESEDAMI	11
BELUMALI	12
VOLKODLAK PRIPOVEDUJE	14
PRAZNIČNI TRENUTKI	15
LILI SKORAJ UNIČI BOŽIČ.....	16
LITERARNI KOTIČEK.....	17
KAKO POMAGATI ZEMLJI	19
DOBILI SMO NOVEGA ČLANA DRUŽINE.....	21
RAZMIŠLJAM O MOŠKIH IN ŽENSKAH	23
LEPO JE BITI SLOVENEK ali 28 RAZLOGOV, KI VAS BODO V TO PREPRIČALI	25
DOM JE TAM, KJER JE SRCE	27
BRALNI PROJEKT V PODALJŠANEM BIVANJU.....	28
EVROPSKI DAN JEZIKOV.....	30
ŠE NEKAJ O PIKI.....	32
TEDEN OTROKA 2018	33
INTERVJU S SKUPINO PROTI TOČI PROTI POLEDICI	34
ŠPORTNI DAN – KROS	35
SREDNJEVEŠKE DELAVNICE.....	36
AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA	38
SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK	39
PLAVALNI TEČAJ 3. RAZREDOV	40
HOTEL ZA ŽUŽELKE	42
DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE ZA 8. RAZREDE.....	43
JESEN V PODALJŠANEM BIVANJU	44
PROSTOVOLJSTVO NA OŠ LENART.....	44
NASTOP 2. C RAZREDA V DOMU STAREJŠIH OBČANOV LENART.....	45
BOŽIČKOVE ŠPORTNE IGRE.....	45
BOŽIČNI KONCERT OŠ LENART	46
PRAZNIČNI DECEMBER V PODALJŠANEM BIVANJU.....	47
ZIMSKA ŠOLA V NARAVI	49
PODARIM TI ŽAREK SONCA.	56

DRAGE UČENKE IN UČENCI!

Mir. Beseda, ki se posameznika dotakne največkrat v naglici življenja in še prav na poseben način, ko je pod pritiski odločitev ter izjemnih naporov. Ta posameznik sem jaz, si ti, smo mi vsi iz dneva v dan. Morda se premalo zavedamo izreka, da je vsak dan prvi in da je vsak dan življenje. Takšen način razmišljanja je resnica, ker nas opredeljujejo misli in dejanja, v katera verjamemo.

Učenci, sodelavci in starši! Velikokrat se zatečemo k tišini, ki sproža razmišljanje o sebi v smer samobitnosti. Porajajo se vprašanja, ali delam stvari, v katere verjamem, ali delam s srcem, ali hodim po uhojenih poteh, ali sem vreden spoštovanja. Morda pa tako razmišljanje od vseh nas zahteva preveč. Vzbuja precep, negativne misli, morda nas pelje na stranpoti, ki vzbuja strah, nelagodje, ali pa nas pelje v smer samospoštovanja, biti zvest sebi, verjeti v ljubezen, v delo. Verjetno je potrebno oboje, precep in samospoštovanje, vendar vsakega v ustreznem deležu za normalno preživetje.

Šolsko leto se je prevesilo v drugo ocenjevalno obdobje. Rezultati naših aktivnosti na šolskem polju se odražajo v znanju in spoštovanju vrednot. Zavedamo se, da je za vsakim uspehom veliko neomajne volje, trdega dela in osebne odgovornosti. To je spoznanje, ki vodi posameznika do veselja, zadovoljstva in sreče. Pogumno in odločno naprej. Le sproščenost, dobra volja in trdo delo so smerokaz, ki nas vodijo do zastavljenih ciljev.

Marjan Zadavec, ravnatelj

Anja Ketiš Radič, 9. a

KAKO SE POČUTIM V 1. RAZREDU?

Že v vrtcu sem komaj čakala, da pridem v šolo. V 1. c razredu sem vesela. (Lucija B.)
 Vesel sem, ker se lahko tudi igramo. (Adam)
 V šoli mi je v redu, saj tam ni treba spati. (Nik)
 Všeč mi je, da lahko hodim s starejšim bratom na avtobus. (Martin)
 Všeč mi je, da nam ni treba spati. (Žan)
 V šoli mi je zabavno. Ni pa mi všeč, ko se fantje kregajo. (Tjaša)
 Počutim se v redu, ker se igramo. (Neža)
 Počutim se čudovito, ker sem spoznala nove prijatelje in ker rada opravljam različne naloge, ki nam jih daje učiteljica. (Nika)
 Rad hodim v šolo. (Florijan)
 Všeč mi je, ker sem spoznal nove prijatelje in ker obiskujem verouk. (Alex)
 Všeč mi je, ker je šola v bližini mojega doma. (Hana)
 V šoli mi je lepo, ker se ne kregamo več toliko, kot smo se v vrtcu. (Aida Eva)
 Všeč mi je v šoli, saj se veliko učimo in rada imam vse učiteljice. (Lucija P.)
 Dobro se počutim, ker imam prijazne učiteljice in rad se učim. (Filip)
 Všeč mi je, ker se učimo, v vrtcu pa se nismo. (Maj)
 Všeč mi je, ker se učimo in imamo domače naloge ter spoznavam nove prijatelje. (Zala Ana)
 Počutim se dobro, saj se rada učim. (Maša)
 Meni je lepo, ker imam nove prijatelje. Pri pouku sem vesel, ker se rad učim. (Anže)
 Lepo mi je v šoli, ker se lahko igram s prijatelji. (Denis)
 Vesela sem, ker imam rada učiteljico in rada opravljam domače naloge. (Jana)
 Rada hodim v šolo, ker imam prijazne učiteljice in se v šoli veliko naučim. (Kim)
 V šoli mi je lepo, ker sem spoznal nove prijatelje. Neprijetno pa mi je, ko so sošolci preglasni. Na splošno pa mi je v šoli zelo všeč. (Jakob)

Ksenija Šteflič

POLETNE POČITNICE

Med počitnicami smo z družino in s sestrličnima šli v Nemčijo za tri dni. Vozili smo se s kombijem. Ko smo prišli v Nemčijo, smo šli v BMW muzej. Tam so imeli razne avte. Potem smo se povzpeli na stolp in imeli lep razgled na Munchen. Zvečer smo šli v hotel spat. Drugi dan smo šli v Legoland. Vozili smo se z vlakcem in vodnimi avtomobili ter si ogledali mesto iz lego kock. Po spanju v hotelu smo se tretji dan odpravili domov. V Nemčiji sem se imela lepo!

Zara Vezovnik, 3. a

Mama je povedala, da gremo na morje. Vsi smo se strinjali, zato smo šli. Na morju smo se vozili s čolnom in skakali z njega. Igral sem se tudi z bratrancem Filipom in s sestrlično Valentino, ki je še dojenčica.

Maik Ferk Keršič, 3. a

Na počitnicah smo bili na Madžarskem. Tam smo bili en dan. Ogledali smo si mesto in šli v živalski vrt. Videli smo slone, žirafe, flaminge, opice, ribe, krokodila in kače. Potem smo se peljali domov. Na poti domov smo šli še na večerjo in počasi proti domu.

Zala Verbošt, 3. a

ŽELIM SI POSTATI VELIK

Čeprav so drugošolci še zelo radi otroci, saj se lahko igrajo, gledajo risanke in hodijo v šolo, bi pa hkrati že zelo zelo radi postali veliki in odrasli. Zakaj?

Ker bi rada hodila v službo. (Špela Lorenčič)

Velik bi rad bil zato, da bi lahko čez dan igral igrice. (Luka Kocbek)

Ker si želim imeti svojega otroka in ker bi hodila po nakupih. (Alina Pirš)

Lahko bom delala, kar hočem. (Taja Ploj)

Želim si kuhati. (Gašper Zernko)

Želim se igrati s kmetijskimi igračami. (Kristijan Rajter)

Ker bom lahko hodila po nakupih. (Aurora Lorber)

Ker bi lahko hodila po nakupih, lahko bi si kupila polno oblek in pomembnih stvari pa zato, da bi lahko bila pozno pokonci. (Tarja Dukarič)

Lahko bi delal, kar želim, in lahko bi kuhal. (Tej Fras)

Želim iti v službo in pomagati svoji družini. (Dana Vasič)

Rad bi hodil v službo. Želim postati avtomehanik. (Leon Kukovec)

Da bi lahko manj časa spal in bi si lahko zgradil hišo z bazenom. (Jakob Sirk)

Da bom lahko delala, kar bom želela. (Taja Švarc)

Ker bi lahko bil pokonci, kolikor bi želel. (Jaka Kocbek)

Rada bi hodila v službo in rada bi imela otroke. (Zala Fekonja)
 Rad bi opravljal svoj poklic. (Gašper Orsagovič)
 Ker bi imela otroke in nosila čevlje z visokimi petami. (Eva Grujič)
 Ker bi imela otroka in bi hodila v službo. (Neli Svenšek)

Učenci 2. b razreda, Vesna Rošker

KAJ NAS NAJBOLJ OSREČI? KDAJ SMO VESELI?

Vesel sem, ko me starša pohvalita in lahko grem z očetom v hlev. Osreči me, če od očeta dobim čokolado. (Filip)
 Vesela sem, ko si starša vzameta čas zame in se igramo razne igre. Srečna sem, ko me pohvalijo. (Doroteja)
 Vesel sem, ko me starša peljeta na morje, v kino in ko gremo k bratrancem. (Patrik)
 Srečna sem, ko me družina carta, ko me ata zabava in mama pomirja. (Iza)
 Srečna sem, ko se cartamo in ljubčkamo, ko z mamico zlagava kocke, se igrava z barbikami, imava kino in zabavo v pidžami. (Kaja)
 Vesela sem, ko se cartamo in ko imamo domačo nalogo. (Laura)
 Srečna sem, ko se s starši igramo igre. (Eva)
 Vesela sem, ko se učim in igram s prijateljicami. (Zoja Aurora)
 Srečen sem, ko vsi doma cartamo kužka in ko se igramo igre. (Vid)
 Srečna sem, ko z atijem igram šah in ko kaj izdelujeva. Lepo mi je, ko se cartamo. (Lia V.)
 Vesel sem, ko se doma cartamo in ko vidim bratranca. (Matic)
 Vesela sem, ko z atijem igrava družabne igre in mi z mamo naredita presenečenje. (Maksima)
 Srečna sem, ko me ati žgečka, ko se skupaj tuširava in mi prebere narobe pravljico. (Evelin)
 Srečen sem, ko mi rastejo mišice, ko me ati zabava in ko se kopam v bani. (Maj)
 Srečna sem, ko gremo k babici in se vsi skupaj igramo Enko. (Zala)
 Najbolj sem vesel, ko lahko atiju pomagam in ko bova popravila našo staro kad. Srečen bom, ko bom lahko šel z njim na vožnjo. (Marsel)
 Vesela sem, ko vidim babico Darinko in ko greva z mamico v kino. (Lija)
 Vesel sem, ko sta mama in ata doma in ko je poletje, da gremo ven. (Neo)
 Ko se doma igram z mucami in ko sem na tablici. (Žan)
 Ko se z bratom igram in ko si mečeva žogo ter tekava. Lepo se imava, ko na računalniku gledava risanko. (Gal H.)
 Ko grem k babici, na morje in ko se igram zunaj na snegu. (Mihael)
 Ko se igram z družino, ko cartam muco. (Gal S.)

Učenci 1. b razreda, Andreja Habjanič

Živa Žižek, 2. c

Eva Krajnc, 2. c

VEČERNI ŠKRATI (USTVARJANJE OB PESMI SLAVKA JUGA)

Na postelji me čakajo škrti.
Ko sem zaspana, pride prvi škrt.
Prebere mi pravljico.
Drugi škrt me pokrije z odejo.
Tretji mi zaželi lahko noč.

Larisa Hedl, 3. b

Na pisalni mizi me čakajo škrti.
Ko sem zaspana, pride prvi škrt
in mi prebere pravljico.
Potem pride drugi škrt
in mi ugasne luč.
Potem pride tretji škrt
in mi zapre veke.

Ajda Perko, 3. b

Na dimniku že čakajo škrti.
Ko sem zaspan, pride prvi škrt,
da me pokrije in ugasne luč.
Drugi škrt mi prebere pravljico.
Tretji mi zaželi lepe sanje.

Vid Pšajd, 3. b

Na luči čakajo škrti.
Preden grem v posteljo, pride prvi,
ki me pokrije in me poboža.
Drugi prižiga sanjske sveče.
Tretji zaželi lahko noč.

Gašper Kolarič, 3. b

Na dimniku čakajo škrti.
Ko sem zaspan, pride prvi škrt.
Pokrije me s toplo odejo.
Drugi škrt mi prebere pravljico.
Tretji mi zaželi lepe sanje.

Gregor Ilich, 3. b

Na polici me čakajo škrti.
Ko sem zaspan, me prvi škrt pokrije
in ugasne luč.
Drugi škrt mi prebere pravljico.
Tretji me uspava.

Nejc Neuvirt, 3. b

Liana Knap Jauk, 3. b

Lara Bolšec, 3. b

Michelle Črnčec, 3. b

JEŽEK

Ježek, kam pa kam greš ves z listjem obdan?
V svoj dom, ki brez oken je in vrat.
Ob pečki bom zaspal.
Malo jedel, malo se igral.

Ježek, ježek, kam pa kam greš ves z listjem obdan?
Sem ter tja se kotalim,
malo nabiram,
malo spim.

Aurora Lorber in Tarja Dukarič, 2. b

PST, VOLK JE V SOBI

Pogovor o premagovanju strahov in o tem, da se včasih bojimo za prazen nič. Zdelo se mi je ...

Da izpod sedežne gleda več oči, kot da so morilci. Pokril sem se z odejo. Veš kaj, moja mama pa se boji kač! (Jure)

Da se vse premika. Mislim sem se zakleniti v sobo, potem pa sem bil vesel, ker ni bilo nič. Večkrat se mi kaj zdi. (Bine)

Da je nekdo prišel. Tega se najbolj bojim. Mojega brata pa ni nič strah! (Zoja R.)

Če bi bila sama, se ne bi dobro počutila. Skrila bi se pod posteljo. (Ajda H.)

Da nekaj je! Če bi bila sama, bi se skrila v omaro ali pa bi šla na senik, ker je tam toplo. (Mila)

Da sem sam v sobi. Čudno bi bilo, če bi bil sam. Šel bi pogledat, kje so vsi. Ati mi vedno reče, naj pazim, kje tekam, ker se boji zame. (Tin)

Da v temi nekaj slišim, zato sem se pokril z odejo. Bil je ati. (Jan)

Če bi bila sama doma, bi šla v klet. Tam so majhna okna in ne more nihče noter. Moja mama mi vedno reče, naj se pazim v šoli. Mojega dedija tudi skrbi zame. Vedno mi reče, da je zaradi mene dober dedi. (Ajda Č. V.)

Mama je šla v trgovino. Zdelo se mi je, da se nekaj sveti, a je bil avto na daljica. Potem je nekdo hodil, a je bila mama. Mamo in očeta skrbi zame, da se mi ne bi kaj zgodilo. Še celo dedija v nebesih skrbi zame. (Eva)

Jaz samo čakam mamo na sedežni. (Pia)

Da se nekaj premika, zato sem se skrila med igrače in se pokrila. (Tinkara)

Da nekaj hodi, začnem skakati, pa je moja sestra. (Tinej)

Da je nekdo prišel. Če bi to bilo res, bi se skrila pod mizo in okoli nadevala igrače. (Tanaja)

Da sem sama, ker je mama uspavala bratca, in da nekdo pleza na okno. Skrila sem se v posteljo. (Zoja L.)

Da se vrata sama odpirajo. Bil je samo veter. Še sreča, da sem bila z muckom. (Zarja)

Bojim se pujskov v hlevu, ker so enkrat ugriznili babico. (Vid M.)

Mene bi čuval naš Reks. Majhen je, a glasno laja, zato mu dajem priboljške. (Anže)

Mami je šla v klet. Ko sem bil malo sam, sem komaj čakal, da pride. Mojega očeta pa ni nič strah, ker je vojak. (Lan)

Da se vse premika, nekaj čudnega slišim ... Jaz pa pečem kokice, gledam grozne filme in nogomet ... No, tako bi mogoče bilo, če bi bil sam! (Vid L.)

Če bi bil sam, ne bi bil v hiši, ampak bi šel ven in našel dobro skrivališče. (Val)

Da je nekaj ropotalo v kopalnici. Ko sva z bratom šla pogledat, je bil pralni stroj. (Nik)

Da vedno nekdo hodi za mano. Ko pogledam, pa ni nobenega. (Nejc)

Da je nekaj groznega zunaj. Potem pa je bila babica. (Tinkara)

Učenci 1. a, Marjetka Šenekar

Elli Žuran Rajšp, 3. b

Aljaž Kolarič, 3. b

TRI SNEŽINKE

Tri snežinke,
lepotice bele,
plešejo, plešejo po nebu.

Tri lepotice,
bele kot puh,
mehke, lepe,
snežno bele,
pokrijejo strehe in ceste.

Zasneženi gozdovi so beli
in mehki, čisti in lepi.

Tarja Dukarič, 2. b

PRIJATELJI

Dobro jutro, dober dan,
danes je poseben dan.
Veliko bomo se igrali,
se s prijatelji smejali,
saj prijatelji smo mi,
ker radi pomagali bi si vsi.

Alina Pirš, 2. b

UČENCI 5. A SE RADI IGRAMO Z BESEDAMI

(Iz besed mačka, balon, ljubezen, dežnik in Mojca smo sestavili zgodbo.)

Nekoč je živela Mojca. Zunaj je deževalo, zato je vzela dežnik, ker je morala v trgovino. Spomnila se je, da ima Nejc rojstni dan, zato mu je kupila balon. Ko se je vrnila domov, je poklicala Nejca in rekla: »Nekaj imam zate, ker imaš rojstni dan!« »O, kaj si mi kupila?« ga je zanimalo. »Pridi k nam, moja mala ljubezen!« je bil vesel Nejc. »O, balon si mi prinesla! Pa še deset evrov sem dobil, juhu! Samo mački še dam hrano in se lahko greva na dvorišče igrat.« Naslednji dan je bila Mojca tako srečna, da je Nejca spet povabila na obisk.

Jure Kurnik

Mojca je od sosede dobila mačko. Zelo jo je imela rada, ampak čez pet let je poginila. Mojci se je trgalo srce. Deset dni zatem se je v njihovo ulico priselil Miha. Takoj ko sta se zagledala, se je med njima potihoma prebudila ljubezen. Nekega dne se je Miha pojavil pred Mojčinimi vrati in ji prinesel velik balon v obliki srca. Poročila sta se in v zrak spustila bel dežnik.

Maja Košnik

Moja prijateljica Mojca ima muco, ki se je zaljubila. Zaljubila se je v sosedovega mačka. Nekega dne, ko se je igral z balonom, je opazil, da dežuje. Zagledal je Mojčino muco. Ponudil ji je dežnik in se tudi on zaljubil vanjo.

Katja Smonkar

Mojca ima šestintrideset let. Je menedžerka. Čez dve uri ima najpomembnejši sestanek v življenju. Vozi Suzuki Vitaro. Sestanek se je začel. Prišel je organizator sestanka. Pogovor je trajal šest ur! Kar dve uri je Mojca predstavljala svoje delo. Po sestanku sta se vodja sestanka in Mojca z dežniki zaletela v parku in se zaljubila. Poročila sta se 25. februarja 2015. Prvo obletnico poroke sta proslavila tako, da sta v zrak spustila balon. Kupila sta mačko Pedi. Dobila sta otroka. Otroku sta dala ime Anasta.

Luka Lenart

Muca je počila balon, ko je skočila iz omare. Priletela je na mizo, z mize je skočila na škatlo z igračami, zgrabila balon in bum! Ker je bilo v sobi še več balonov, jih je lovila in eden za drugim so popokali, dokler ni zgrabila še zadnjega balona. Nato na zabavi ni bilo več balonov. Raztrgala je tudi škatlo, v kateri so bile igrače. Miha, ki je imel rojstni dan, ni dobil daril, razen enega - muca je bila darilo! Kako je muca prišla v omaro? Tja je zlezla iz darilne škatle, ker ji je postalo prevroče. Miha je omaro zaprl in ni opazil, da je pod majicami muca.

Marcel Fras

Začelo se je z ljubeznijo do mačk ... Mojca se je odpravila na sprehod in videla, da dežuje, zato je vzela dežnik. Ko je prišla do avtobusne postaje, je zagledala mačko. Takoj se je zbudila njena ljubezen do mačk. Dala ji je brikete in se odpravila proti domu. Ko je prišla domov, je slišala, da se v njeni sobi nekaj oglašča. Ugotovila je, da je to tista muca. Igrala se je z balonom, ki ga je Mojca imela v sobi, in ta je seveda hitro počil. Mojca je muco obdržala in srečno sta živeli do konca svojih dni. A ni še konec! Ko je muca umrla, se je isto zgodilo Mojčinim otrokom - našli so muco in jo posvojili.

Ajda Bauman

Nekega dne je Mojca odšla v trgovino s svojo mamo. Tam je videla lep rumen balon, na katerem je bila narisana roža. »Mami, mami, a mi lahko kupiš ta balon?« je prosila. »Naj ti bo, ker si dobila odlično v šoli. Ampak pazi, da ti ga ne bo mačka uničila!« Ko sta prišli iz trgovine, je Mojca stekla v park ter svoji prijateljici Tilki pokazala balon. Tam je bil še Tilkin brat Kristjan. Tudi njemu je pokazala balon. Kristjan je vprašal: »A je to ljubezenski balon?« »Seveda ne!« je v zadregi odgovorila Mojca. Ko je prišla domov, pa ji ga je res uničil muc Peki. Potem je uničil še njen dežnik.

Julija Kogler

Nekoč je živela Mojca. Zelo je imela rada svojega mačka. Celo ogromen balon mu je kupila. Ko je prišla mimo mačka, ji je maček podaril balon. Ta balon je bil tako velik, da je mačko dvignilo v zrak. »Na pomoč!« je rekla mačka. Maček ji je moral pomagati. Vse je povedal Mojci. Zagnala je avto in skupaj z mačkom sta odbrzela reševati muco. »Ne moreva je uloviti, previsoko je.« Maček pa je dobil idejo. Na tleh je našel deževnika. S fračo ga je izstrelil na balon. Deževnik je pristal na balonu, zagledale so ga ptice in takoj so zletele proti njemu. Ko so se dotaknile balona, je ta počil in mačka je padla dol. Maček in muca sta se zaljubila in rodila se je velika ljubezen.

Nikita Kos

Bil je deževen dan. Mojca je odšla na sprehod z dežnikom. Ko je prišla do jezera, ki je bilo blizu njihove hiše, je zapihal močan veter in ji odpihnil dežnik v vodo. Odšla je do svojega očeta in mu povedala, kaj se je zgodilo. Očka ji je rekel, da bo dobila nov dežnik. Ampak Mojca ni hotela drugega dežnika in se je vrnila k jezeru, da bi dežnik rešila kar sama. Tam je srečala Miha, ki je bil njen dober prijatelj. Rekel je, da ji bo pomagal, če bo ona njemu pomagala poiskati njegovega mačka. Mojca je obljubila, da mu bo pomagala. Potem sta šla rešiti dežnik. Ko sta dežnik uspela potegniti iz vode, je že nehalo deževati. Odpravila sta se poiskati Mihovega mačka. Iskala sta v parku, v gozdu, nato pa sta ga zagledala, kako hodi za muco Tačko. Miha je rekel: »Prava ljubezen!« Mačka sta zagledala balon in stekla k njemu.

Veronika Bokan

Nekega dne je Mojca s svojo mamo šla kupiti dežnik. Ko sta vstopili v trgovino, si je Mojca takoj zaželela vijoličen dežnik, a ni vedela, da je čaroben. Ko sta prišli domov, je pred vrati stal maček. Bil je oblečen, s klobukom na glavi in najbolj čudno: imel je škornje in znal je govoriti. Mojca ga je takoj vzljubila. Maček je Mojci dal balon in odšel.

Vik Ferk Keršič

Nekoč je živela Mojca, zelo rada je imela mačke. Šla je na tekmovanje s svojo mačko. Dobila je navodila za prvi izziv: »Na mačko moraš privezati balone. Ko se bodo baloni dvignili na šest metrov, bodo počili, ti pa moraš ujeti svojo muco.« Mojca jo je ujela. Sledil je drugi izziv: mačko je morala ujeti z dežnikom. Tudi to ji je uspelo in dobila je visoko denarno nagrado. Po uspehu na tekmovanju je vzljubila mačke.

Tomaž Gonza

Mojca je stara devetindvajset let. Pravkar je dobila mačko. Naslednji teden bo šla na morje, v apartmaju bo imela balkon. Z njo bo šla njena ljubezen, ime mu je Matic in je eno leto starejši od nje. Zraven bo vzela dežnik, če bo na morju deževalo. Matic se je domislil, da bi Mojci v apartma nastavil balone, saj bo ravno takrat praznovala rojstni dan. Zagotovo bo zelo srečna.

Urška Tirš

V majhni vasici je živel Mojca z mamo in očetom. Imela je soseda, ampak je bil zelo čuden. Mimo njegove hiše je vedno tekala črna mačka. Nekega dne je zelo deževalo in prav tisti dan se je Mojca odločila, da gre na sprehod. Vzela je dežnik in odšla v gozd s svojo muco. Od daleč je zagledala postavo, a se ni bala. Pogledala je, kdo je. Tam je stal fant s prelepimi črnimi očmi in svetlimi lasmi. Mojca se je začudila, saj ga še nikoli ni videla. Vprašala ga je, kje živi. Odgovoril ji je, da na vrhu hriba, in sicer v zeleni hiši. Mojca ga je gledala, ker ji je bil tako všeč. Odšla je domov in povedala mami, da je zaljubljena. Mama se je samo nasmehnila.

Ana Švagi

Mojca ima veliko ljubezni do mačk. Nekega dne je deževalo. Z dežnikom in s svojim mačkom se je naskrivaj odpravila na izlet z balonom. Ko sta se vrnila, je nehalo deževati in lahko je zaprla dežnik. Ko sta prišla domov, sta zagledala kup mačk pod njenim dežnikom. Mojca je predlagala, da jih sprejmeta v hišo. Naslednji dan sta videla, da dve mački manjkata. Šla sta ju iskat. Ena je bila pod dežnikom, druge pa nista našla. Za pomoč sta prosila policijo in skupaj so jo šli iskat. Naenkrat so jo zagledali na balonu ... In živeli so srečno ...

Andrej Veršič

Nekoč je živel majhna deklica z imenom Mojca. Imela je majhnega mačka z imenom Muri. Bil je zelo nagajiv in razvajen, a tudi zelo ljubezniv. Nekega dne sta mislila iti na sprehod, ampak je deževalo in sta se vrnila po dežnik. Našla sta balon in ga vzela zraven domov. Pustila sta ga v sobi. Nekega dne je balon naenkrat počil ... Nekega lepega dne se je maček zaljubil v sosedovo muco, ki ji je bilo ime Maca. Čez nekaj mesecev sta dobila mladičke in srečno so živeli do konca svojih dni.

Pia Rajšp

Mojca je odšla na sprehod. Zunaj je deževalo, zato je vzela dežnik in se odpravila. Ko je odprla vrata, je zagledala mačko. Ko je prišla do trga, je zagledala fanta z baloni. Pristopila je k njemu in ga ogovorila. Bil je lep, zato se je Mojca zaljubila vanj. Nato je Mojca odšla domov in zaspala.

Tim Fekonja

Mija Hojnik, 6. b

Živa Jemenšek, 6. a

ROKE

Da bacilov ne dobim,
roke skrbno si čistim.

IGRANJE Z BESEDAMI

Tobija, Matija, Tia, Sofija, Lia, Pia
so besede, ki se rimajo in »štímajo«.

BONTON

Bonton so pravila, na primer ne jej mila,
ampak veliko sira.

Lepo se oblači in v šoli se ne slači.

Na mestu za invalide ne parkiraj, ampak se na njih oziraj.
Bonton so pravila lepega vedenja in sedenja.

Filip Slana, Gal Šuman Nikl, 4. b

ČE ZEBRE PO TABLI LETIJO (NONSENS POEZIJA)

Če zebre po tabli letijo,
se učitelji na vrtu lovijo
in mikrofoni kričijo.

Ko iz muh zrastejo rože,
ki imajo rožnate nože,
če najdeš človeška ušesa,
medved rjove kot rdeča pesa,
kadar miši mačke lovijo in
mačke psičke strašijo.

Ko globusi žlice vrtijo,
v hiši ure cvetijo,
ko v šoli žabe regljajo,
v zvezkih se metulji igrajo.

V melonah zajci živijo,
to vem,
ker mi je povedal dedek Mraz.

Tija Lovše, 5. c

Blažka Pučko, 8. č

BELUMALI

Nekoč se je za devetimi gorami skotilo sedem muckov. Bili so beli, rjavi, črni ter pisani. Dva mucka sta se čez čas izgubila, eden beli je odšel k novim lastnikom, črni pa v gozd in se ni več vrnil. Tako so ostali le še trije mucki. Eden je bil prav poseben. Ni imel repa, bil pa je bel, rjav, siv in črn ter s posebno piko na glavi. Bil je fantek, ime pa mu je bilo Belumali. Ker je bil poseben, je imel tudi posebno ime. Živel je na kmetiji pri kmetu s sesticama, ki sta še ostali. Bratca sta imeli zelo radi in sta ga skrbno čuvali. Nekega dne so našli čaroben list črne barve. Vzeli so ga in odšli k staremu ježu ter ga vprašali, kaj je to. »To je čaroben list. Če ga pokažeš čarovniku, ga izniči,« je povedal stari jež. »Kateremu čarovniku?« je vprašala najstarejša sestra. »No, tega ne vem niti jaz! Skrbno hranite ta list, mogoče ga boste kdaj potrebovali,« je povedal jež in mačke so prikimale. Nekega dne sta sestrici malega Belumalija iskali povsod, a ga nista našli in bili sta zelo zaskrbljeni. Kasneje sta se pomirili, saj sta mislili, da bo prišel nazaj, ker gotovo spi nekje v gozdu. Naslednji dan ga še vedno ni bilo, zato sta se odločili, da ga gresta iskat. Za pomoč sta prosili psa, ki je po eni uri začel vohati njegovo sled. Po sledi so prišli do velike zapuščene zgradbe. Pogledali so skozi okno in zagledali na stotine mačk, zaprtih v kletkah. Pozorno sta gledali in videli čarovnika, kako jih muči. Prepoznali sta celo tri izgubljene sestre; črno, ki je odšla v gozd, in tisti dve, ki sta se izgubili. Sestrici sta opazovali, kaj se dogaja, pes pa si je poskusil zapomniti pot, če bi se izgubila sled. »Le kaj naj naredimo? S čarovnikom se ne moremo soočiti, še nas bi zaprl!« je stokala starejša sestra. »O ne, ne bo nas!« je odločno rekla srednja sestra in odhitela proti domu. Vzela je list in odhitela po poti. Ko je prišla do ovinka, ni vedela, kam naj gre. Sledila je občutku in prišla do kočice. Prosila je psa in starejšo sestrico, da ji list nekako privežeta na hrbet. Ko je bilo to storjeno, je odšla do čarovnika. Hotel jo je zapreti, a je videl list. Spremenil se je v prah. Osvobodili so še ostale mačke in skupaj so živele na kmetiji. Muca je postala herojka, saj se je soočila s čarovnikom. Bratec Belumali je bil zelo srečen, saj je živel s prijatelji. Na žalost je list izgubil moč, saj so ga že enkrat uporabili, a sem prepričana, da ga niso več potrebovali. Muce so živele srečno do konca svojih dni, mogoče živijo še danes.

Eva Grajfoner, 6. b

DOBILI SMO NOVEGA ČLANA DRUŽINE

Nekega pomladnega dne je mamo poklicala prijateljica Mateja, naj pride k njeni mami pogledat mačke. Popoldne sva res šla k njeni mami, Mateja pa je prišla za nama. Ko je prišla, sem jo vprašal, kje so muce. Šli smo okoli vrta do ute. Iz nje so pritekale tri muce; mama in dve majhni mucki. Ločil sem ju po smrčkih. Ena je imela rožnat smrček s črnima pikama, druga pa črn smrček. Mamo sem vprašal, če lahko dobiva mačko s črnim smrčkom. Ko je že bilo poletje, sem šel z očetom na morje. Tam sem užival. Ko sem prišel domov, sem opazil mačko. Ime sem ji dal Tačka.

Jaka Brodnik, 3. a

NEŽA IN PIKI

Neža je v soboto šla s Pikijem v park. Videla je svoje prijatelje. Piki je zagledal ptico in izginil. Čez nekaj časa je Neža opazila, da Pikija ni. Začela je jokati. Maša jo je prišla potolažiti. Neža je jokala in jokala in vsi otroci so klicali Pikija. Nato je Neža odšla proti klopci in tam našla Pikija. Bila je zelo vesela.

Ida Skok, 3. a

POŠAST GRIZLGUS

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami živel Grizlgus. To ni bil navaden Grizlgus, ta Grizlgus je bil pošast. Imel je devet oči ter deset nog in pet rok. Zelo je imel rad košarko. Njegova družina je štela štiri člane: mama Anita, oče Luka, brata Piksobum in Grizlgus. Oče je bil kralj deževnega gozda. Piksobum je bil 4 leta starejši od Grizlgusa. Ko je Piksobum postal polnoleten, je oče umrl. Piksobum je postal kralj deževnega gozda. Grizlgus je odločno nasprotoval tej odločitvi. Ko mu je mama povedala, da je Piksobum že na prestolu, je bil zelo užaljen. Zakorakal je v svojo sobo. V sobi se je vrgel na posteljo in si mislil: »Ti butci ... Mislijo, da je Piksobum bolj odgovoren kot Grizlgus ...« Mama je vstopila v sobo in povedala, da še ne more biti kralj, saj mora biti polnoleten. Ko je mama odšla, se je Grizlgus zamislil. Mama je kuhala večerjo, ko je Grizlgus pristopil in jo vprašal: »Mami, ko bom jaz polnoleten, bom jaz kralj?« Mama je odgovorila: »Grizlgus, ti boš kralj, ko bo Piksobum umrl.« Grizlgus pa je odgovoril: »Ampak to se morda nikoli ne bo zgodilo.« »Ja, vem, ampak takšen je zakon. Morda pa ti bo Piksobum posodil krono in prestol za kak dan. Sedaj pa pojdi v gozd in povej Piksobumu, da je večerja.« Grizlgus je tekkel in tekkel, dokler ni prišel v središče gozda, kjer je stal prestol. Grizlgus je vprašal brata: »Piksobum, mi lahko kak dan posodiš krono in prestol?« Piksobum je odgovoril: »Seveda ne!« »Zakaj ne?« »Ker si star 14 let!« »Pa saj ne sedaj ... Ko bom star 18 ali 32 ali 123 ali kadarkoli, ko bom star 18 ali več?« »Nop.« »Kaj pa, ko boš bolan?« »Ne, ker ne boš dovolj zrel tudi, ko boš star 123 let. Konec debate in pika! Sedaj pa greva na večerjo.« Ko sta prišla na večerjo, je bil Grizlgus čisto potrten. Ko je pojedel, je stekel v sobo. Piksobum je ostal sam z mamo. »Piksobum, kaj si spet ušpičil?« »Grizlgus me je vprašal, če je lahko kralj!« »Seveda, saj sem ga poslala jaz!« »Aaaaauuuuu.« Zjutraj je Grizlgus vstal in je pred posteljo videl paket, na katerem je pisalo: Za Grizlgusa. Odprl ga je in zagledal krono, kodo do palače in listek, na katerem je pisalo: Od Piksobuma. Grizlgus je bil tri dni kralj in vsi so živeli srečno do konca dni.

Saša Vukovič, 4. a

RDEČA COFKA JE POSTALA COOL S FERRARIJEM

Nekoč, pred davnimi časi, je živela deklica po imenu Cofka, klicali pa so jo Rdeča Cofka, saj je ves čas nosila rdečo kapo s cofom. Nekega dne je babica, gospa Krompirčkova, zbolela. Mama Francka je naročila Rdeči Cofki: »Nesi dobrote v košari k babici. Pripravila sem ji mleko, kekse in kruh.« Rdeča Cofka je odšla k babici. Na poti jo je ustavil volk Spidi, ki je drvel po gozdu s Ferrarijem. Ustavil se je pri Rdeči Cofki in jo vprašal: »Kam pa kam, Rdeča Cofka?« Rdeča Cofka je odgovorila: »Grem k babici, gospe Krompirčkovi.« Volk Spidi je rekel: »Ne! Jaz grem k tvoji babici, ti pa se medtem raje vozi z mojim Ferrarijem.« Rdeča Cofka je upoštevala volka Spidija, saj si je zmeraj želela divjati po gozdu.

Takoj je vzela sončna očala in z avtom divjala kot nora. Spidi pa se je namenil k babici. Hodil je in hodil ter zagledal njeno hišo. V hiši gospe Krompirček je bila zabava, kjer so se ogromni medvedi basali s čokolado. Volk Spidi jih je pošprical z vodo, da so odšli. Sam pa se je nato v hiši basal s čokolado, ki je medvedi niso uspeli požreti. Ko ga je babica, gospa Krompirčkova, videla, je hotela poklicati policijo z Iphonom X, ampak je ta bil prazen. Volk Spidi jo je požrl in se našemil z njenimi oblekami. Ko se je Rdeča Cofka naveličala vožnje, je šla do babičine hiše. Tam so bila vhodna vrata na stežaj odprta. Vstopila je, videla volčjo babico in rekla: »Babica, zakaj imaš velika ušesa?« Volk ji je rekel: »Pridi malo bližje.« Rdeča cofka je nadaljevala: »Babica, zakaj ti smrdi iz ust?« Volk je rekel: »Grdo govoriš, zato te zdaj požrem!« Rdečo Cofko je takoj požrl. Mimo je prišel lovec Kapitan Zobek in videl volka Spidija, kako veliki trebuh ima. Ustrelil ga je z uspalno puščico. Nato je volku prerezal trebuh ter izvlekel babico in Rdečo Cofko. Kmalu potem so mu v trebuh nametali kovino in ko se je pozneje volk Spidi zbudil, ga je močno pritisnilo. Šel je na stranišče in pokakal samo staro železje. Od takrat naprej ne je več ljudi in ne vozi več Ferrarija. Vsi junaki živijo srečno do konca svojih dni, le Rdeča Cofka s Ferrarijem nori.

Gašper Ivec, 4. a

VOLKODLAK PRIPOVEDUJE

Nekega dne sem se sprehajal po gozdu in sem srečal čudno žival. Nisem vedel, kaj to je, in sem zbežal. Bil je pol človek pol pes. Čez tri ure sem šel na isto mesto, kjer sem ga ponovno srečal, ampak tokrat nisem zbežal. Predstavil se mi je. Rekel je, da je volkodlak. Povprašal sem ga po imenu. Povedal mi je, da je moj stari prijatelj David. Volkodlak David mi je razložil, kaj se mu je zgodilo, da je postal volkodlak: Pred tremi leti se je s prijatelji skrival v gozdu. Padel je v jarek, kjer ga nihče ni našel. Bil je poškodovan, zato se ni mogel premikati. Do njega je pristopil volkodlak, s katerim sta se pogovarjala. Ker je David bil nesramen, ga je volkodlak ugriznil. Nato me je volkodlak David prosil, če mu lahko pomagam, da ponovno postane človek. Rekel sem mu, da lahko. Dogovorila sva se, da se naslednje jutro dobiva na istem mestu. Odhitel sem domov raziskovat, kako mu lahko pomagam. Ugotovil sem, da ga moram politi z mešanico kokakole in olja. Odhitel sem v trgovino kupit kokakolo in olje. Naslednji dan sem to mešanico odnesel na dogovorjeno mesto. David me je že čakal. Presenetil sem ga in ga takoj polil z mešanico. Začel se je spreminjati v človeka. Bil je tako vesel, da ni opazil, da nima las. Potem sem ga odpeljal k njegovim staršem, ki so ga vsa ta leta iskali. Bili so tako veseli, da niso opazili, da so mu ostala volkodlakova ušesa. David se zaradi tega ni sekiral, saj je bil zelo srečen, da je ponovno človek. Vedno, ko se srečava, se mi zahvali. V gozdu pa se kraja, kjer je padel, izogiba.

Timon Ivnik, 7. a

Doroteja Lešnik, 1. b

Mia Bračko, 2. a

PRAZNIČNI TRENUTKI

Božične praznike sem preživela doma, pri babici in dediju ter botri. Božič je zame cerkveni praznik. Za silvestrovo smo imeli ognjemet in praznovali v novi hiši. Na počitnicah sem bila pri babici in botri, tam sem se imela lepo. Med prazniki sem si zaželela veliko zdravja in upanje. Za božično darilo sem dobila nova oblačila in bluetooth zvočnik. V letu 2019 si želim božične praznike preživeti v novi hiši.

Eva Grahornik, 8. č

Božične praznike sem preživela pri babici in dediju v krogu najdražjih. Božič je čas, ko smo z družino. Najlepši dogodek je bil, ko smo z družino imeli ognjemet in skupaj doživeli praznične trenutke. Med prazniki sem si zaželela, da bi skupaj šli v Zagreb. V letu 2019 si želim praznike preživeti v Zagrebu.

Tia Šipek, 8. č

Božič sem praznovala doma. Božič mi pomeni čas, ko se vsa družina zbere in preživimo skupaj večer. Najlepši praznični trenutek je bil, ko sem prespala pri prijateljici. Šli sva v kino. Med prazniki sem si za leto 2019 zaželela, da bi se lahko naučila norveščino in da bi hodila pogosteje v šolo. Praznike v letu 2019 si želim preživeti v Ljubljani.

Manja Hribar, 8. č

Za božič smo pekli kekse. Med božičnimi prazniki sem bila doma in se igrala. Za božič sem se sprehajala in gledala televizijo. Med božičnimi prazniki sem tudi čistila.

Blažka Pučko, 8. č

Božič sem preživela pri dediju, novo leto pa doma. Božič mi pomeni, da preživiš čas s tistimi, ki ti veliko pomenijo. Najlepši praznični dogodek je bil, ko smo z družino odpirali darila. Božične praznike v letu 2019 si želim praznovati doma s svojo družino.

Tamara Rotar, 7. č

Za božič sem bila doma. Novoletne praznike sem preživela z družino. Najlepši praznični dogodek je bil, ko smo delali smreko in sem si zaželela darilo. V letu 2019 si želim, da bi šla božič praznovat k babici.

Lara Hirtl, 7. č

BOŽIČ PO ZLU

Živel je deček po imenu Saša. Zelo rad je jezil svoje prijatelje. Prišel je december. Prejšnje leto mu Božiček ni prinesel darila, ker je bil tako zelo poreden. Letos pa se je odločil, da bo Božičku ponagajal. Na spletu je prebral, kje Božiček živi. Hodil je čez Triglav, čez mesta, čez tri gore in plaval čez reko Muro. Ko je le prispel do Božička, je pozvonil na vratih. Ko je Božiček odprl, se je Saša kar malo prestrašil. Božiček ga je pospremil do tovarne igrač. Saša je rekel: »Božiček, darilo imam za vas.« Božiček ga je seveda vprašal: »Kaj pa je?« Saša je odgovoril. »Piškote sem vam spekel.« Zjutraj je Saša kupil piškote in v njih dal nasekljane gobe mušnice. Ko je Božiček ugriznil v piškot ... Takoj je postal čisto rdeč, lasje so mu štrleli v zrak in po telesu je dobil mozolje. Sašu je rekel: »Ven iz moje hiše!!!« Saša je hitro stekel iz hiše, nazaj čez Triglav, preplaval reko Muro, šel čez mesta in čez tri gore. Tisti teden Božiček seveda ni dostavljal daril. Vsi otroci so se spraševali, kje je Božiček. Saša pa se je le tiho smehljaj in režal. Njegovi prijatelji so ga opazovali in zdel se jim je sumljiv. Nekega dne so ga vprašali, kaj skriva. Seveda jim ni povedal. Nekega popoldneva so ga povabili na obisk. Spraševali so ga in spraševali, na koncu jim je pa le povedal, saj so mu rekli, da če se bo lagal, ne bo več imel prijateljev. Rekel jim je: »Prav, Božička sem zastrupil, da bi zbolel!« Otroci niso razumeli njegovega dejanja. Saša je rekel: »Saj vem, ampak kaj lahko storimo za Božička, ko je tako bolan. Hmmm, kaj bi lahko naredili, da bi Božiček ozdravel? Že vem! Skuhali mu bomo topel zeliščni čaj in polno posodo čevapčičev!« »Dobra ideja,« so vzkliknili njegovi prijatelji. Odpravili so se do Božičkove kočice in namesto da bi pozvonili, so mu zapeli. Takoj jim je odprl vrata in jih toplo sprejel. Saša se je opravičil in vse je bilo urejeno. Božiček je ozdravel in vsi so dobili darila. Zdaj pa lahko noč in enega Božička na pomoč.

Nika Lukavečki, 4. a

LILI SKORAJ UNIČI BOŽIČ

Nekoč je živel fant po imenu Jaka Juhovec. Bil je edinec. Življenje je bilo krasno, dokler se ni nekega nepričakovanega dne vse spremenilo. Nekje štiri dni pred božičem je dobil sestrico po imenu Lili. Starša sta imela zdaj čas samo zanjo. Ni imel časa stati križem rok, nekaj je moral ukreniti. Pozno zvečer je šel do speče Lili, da bi jo spremenil v klovna. Po nesreči je stopil na Lilino račko, ta je zacvilila in Lili se je zbudila, odprla je usta in zajokala. Mama in oče sta pritekla do nje in jo začela tolažiti. Oče je rekel: »Kaj se pa greš, Jaka? Kaj delaš v Lilini sobi in kaj je bil tvoj namen?« Jaka je ostal brez besed in oče je zakričal: »Za kazen zate ne bo božiča!« Oče je odkorakal iz sobe z Lili v rokah. Jaka je videl, da se je Lili zlobno nasmehnila, in vrnil ji je jezni pogled. Napočil je božič, a Jaka se ga ni veselil. Zaprl se je v sobo in se kujal. Nekdo je potrkal na okno njegove sobe. Postalo ga je strah. Nekdo je odprl okno in v roke je vzel svojo hokejsko palico ter zamahnil z njo po temni sobi. Nekaj je padlo. Končno je zbral dovolj poguma, da je šel pogledat, kdo je bil. Bil je Božiček z vrečo daril. Božiček ga je vprašal, če je prav prišel k družini Juhovec? Jaka je potrdil. Božiček je razdelil darila prav vsem razen Jaku. Ko je že mislil oditi, ga je Jaka ustavil in mu povedal zgodbo o vsej zmešnjavi. Božiček je rekel, da ima tudi zanj darilo in mu podaril majhno kroglo. Jaka ga je vprašal, kaj naj s tem. Rekel mu je, da naj strese kroglo in pokazala se bo prelepa gospa. Če ji bo povedal o težavah, se bodo te razrešile. In tako so se vse težave razrešile.

Evian Pal, 4. a

LITERARNI KOTIČEK

Tokrat smo pripravili prav poseben literarni kotiček, v katerem lahko tudi vi preizkusite svoje bralne in literarne sposobnosti. Ugotoviti namreč morate, kateri basni ustreza kateri nauk:

Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

TRI ŽIVALI IN EN KORENČEK

Nekoč dva zajca najdeta korenček in se ne moreta odločiti, kako bi si ga razdelila, zato se odpravita h konju. Ta ju vpraša, kaj delata s korenčkom, in mu vse razložita. Nato konj zlomi korenček na dva dela. Toda prvi zajec se pritoži, da je njegov kos manjši, in zato konj drugemu zajcu odgrizne delček korenčka. Nato se pritoži drugi zajec in konj tudi prvemu zajcu odgrizne malo korenčka. Potem se spet pritoži prvi in potem spet drugi in tako dalje, dokler korenčka ne zmanjka. Oba zajca sta ostala žalostna in praznik rok, konju pa se je prav veselo nasmihalo v želodcu.

NAUK: _____

Jakob Sedonja, 8. b

ŠPIČEK IN SKOKEC

Nekega jesenskega dne sta ježek, ki mu je bilo ime Špiček, in zajec z imenom Skokec nabirala ozimnico. Drug z drugim nista bila niti prijatelja niti sovražnika. No, Špiček je vsak dan nosil ozimnico v svojo hišo. Skokec pa se mu je čisto vsak dan smejal in mu govoril, da je to potrata časa in da bo on to naredil takoj, ko pride zima. Tako je minila jesen in Špiček se je pripravljaj na mrzlo in hudo zimo. Vedel je, da mu ne bo hudega, saj si je v jesenskem času nabral dovolj ozimnice za celotno zimo in še dlje. Tedaj pa je priskakljal mimo Skokec ves zgrožen, ker nima ozimnice. Špička je vprašal, če mu je lahko kaj posodi. A Špiček se mu je le nasmejal in zabrusil, da ima dovolj ozimnice le zase. Prav dobro se je namreč spomnil, kako se je Skokec posmehoval takrat, ko je on trdo in neutrudno garal.

NAUK: _____

Filip Vinter, 8. b

KDO JE POJEDEL PIŠKOTE?!?

Nekega dne sta se zajček in veverica igrala. Bilo je poletje in skoraj že čas za kosilo. Naenkrat je zajčkova mama poklicala zajčka in veverico ter jima povedala, da bo veverica to noč prespala pri zajčku in da je zato zajčkova mama pripravila piškote, ki jih bo naslednji dan skrila kot skriti zaklad. Počasi se je zvečerilo in vsi skupaj so se odpravili spat. A zajčku tisti piškoti, kar niso šli iz glave. Vstal je iz postelje in odšel v kuhinjo. Vzel je nekaj piškotov in jih jedel že na poti do sobe. Ko je pojedel vse, je prav sladko zaspal. Zjutraj je zaslišal mamo, kako se jezi. Ponavljala je: »Kdo je jedel piškote?!?« Z veverico sta odšla iz sobe in vprašala mamo zajkljo, kaj se je zgodilo. Jezno je odvrnila, da je nekdo ukradel piškote in jih pojedel. Zajček ni hotel priznati krivde in je takoj pokazal na veverico. V tistem hipu je mama zagledala drobtine. Sledili so jim in pripeljale so jih prav do zajčkove postelje. Tako je mama vedela, da je piškote pojedel zajček. Dobil je kazen. Ves teden je moral pomivati posodo, medtem ko je veverica veselo jedla piškote.

NAUK: _____

Nika Strelec, 8. a

NARAVA

Nekateri ljudje mečejo smeti v travo, na cesto, kamor koli pač pridejo. To za naravo ni zdravo! Zato raje poišči najbližji koš in odnesi v smeti. Enkrat sva s prijateljico šli iz šole. Videli sva veliko smeti. Dogovorili sva se, da bova šli v park pobirati smeti. Ni bilo prav, da so smeti ležale v travi. Tudi na naši šoli so bile smeti, saj so na zelenici ležale vrečke čipsa, rogljički in plastenke raznih pijač. Skupaj z učiteljico smo pobrali smeti in očistili zelenico. Smetiti ni dobro, ker škoduješ naravi!

Nika Prelog, 4. b

ONESNAŽEVANJE

Veliko živali umre zaradi onesnaževanja. Ljudje bi morali bolj paziti, da ne bi onesnaževali okolja. Paziti bi morali tudi na ločevanje odpadkov. Plastične vrečke se razgrajujejo več kot 450 let! Plastiko je potrebno dati v koše za plastiko, saj jo bodo lahko znova predelali. Snega je vedno manj, saj tovarne ogrevajo zrak. Lepo bi bilo, če bi se poskusili izogniti gradnji novih tovarn. Kaj moramo narediti za boljši jutri?

- Če je mogoče, se vozimo s kolesom in ne z avtom.
- Potujemo z vlaki in ne z letali.
- Ne odmetavajmo odpadkov v naravno okolje.
- Če se da, se izognimo pakiranju blaga in izdelkov.
- Včlanimo se v kakšno okoljevarstveno skupino in se trudimo za ohranitev narave.
- Ne pustimo, da narava izgleda tako kot na teh slikah.

Tiana Ploj Belna, 4. b

Anja Ketiš Radič, 9. a

Karin Rojko, 8. a

Zara Vezovnik, 3. a

KAKO POMAGATI ZEMLJI ...

Učenke 8. č so zapisale svoje razmišljanje o tem, kako pomagati naši Zemlji, saj iz dneva v dan izgublja na svoji vrednosti, ker človek s svojim nespametnim ravnanjem uničuje njeno bistvo. V sklopu teh misli so tudi zapisale pomen prijateljstva in ljubezni za življenje. Preberite razmišljanja učenk ...

Nadja Ferk Rodeš

Našo Zemljo bi zaščitila tako, da bi ustrezno skrbela zanjo, varčevala z vodo. Če imamo prijateljstvo in ljubezen, je naš planet Zemlja lahko lepši. Ljubezen pomeni, da me ima nekdo rad in me objame. Poznamo ljubezen do partnerja, prijatelja, staršev, sestre, do živali. Ljubezen je zelo lepo čustvo, včasih je žalostna in včasih vesela. Brez ljubezni bi svet zelo težko obstajal. Brez ljubezni ne bi bili ustvarjalni. Ljubezen nam lahko da nove ideje, rodijo se nove slike, filmi in pesmi. Prijateljstvo pa mi pomeni, da me ima prijateljica rada in mi zaupa svoje skrivnosti. Ne bom te imenovala ... Hvala ti, da si to, kar si. Da se ne izdajaš za nekoga drugega, da si preprosta in da me sprejemaš takšno, kot sem. Si prijateljica, kakršno si želi vsak. Hvala ti, da mi stojiš ob strani vedno, ko te potrebujem. Da me znaš potolažiti in da mi vedno svetuješ ter pomagaš po svojih najboljših močeh. Res si posebna oseba. Hvala ti, da si mi dala priložnost, da te spoznam in da sva postali tako dobri prijateljici. Ne pozabi, da sem za tebe tukaj 24 ur na dan in 365 dni v letu. Ne znam si več predstavljati življenja brez prijateljice, kot si ti. Zato upam, da bo najino prijateljstvo ostalo večno. Rada te imam.

Tia Šipek, 8. č

Našo Zemljo bi poskušala rešiti tako, da bi zmanjšala promet, ki onesnažuje zrak. Zmanjšala bi onesnaževanje in pomagala ljudem, ki so v stiski. Ljubezen je nekaj najlepšega, kar se ti lahko zgodi v življenju. Ljubezen pomeni, da te ima nekdo rad, da te podpira in ti vedno stoji ob strani. Draga prijateljica, rada bi se ti zahvalila za vso ljubezen in zaupanje ter dobro voljo. Ne morem ti opisati, kako sem vesela, da sva se spoznali in da te lahko kličem najboljša prijateljica. Ko sva se spoznali, je bil to zame najlepši dan. Obožujem najine pogovore, nasvete; naj bom to, kar sem, naj ne poslušam drugih ljudi, ki mi morda želijo slabo. Te tvoje besed me zelo podpirajo. Najin smeh je nekaj najlepšega. Rada bi se ti zahvalila za vse tvoje besede, si najboljša oseba.

Manja Hribar, 8. č

Kako pomagati naši Zemlji? Manj onesnažujmo okolje, ne mečimo odpadkov, poskrbimo za manj izpušnih plinov, bodimo prijazni, pomagajmo drug drugemu. Prijateljstvo je, ko ti prijateljica pomaga, te ima rada in spoštuje. Moja najboljša prijateljica je Tia.

Eva Grahornik, 8. č

SNEMIMO ROZA MODRA OČALA (NATEČAJ EVROPA V ŠOLI)

ENAKOPRAVNOST

Položaj žensk se je skozi zgodovino spreminjal. Vlogo matere in kuharice so ženske nadgradile in dokazale, da lahko zasedejo najvišje položaje v družbi, popolnoma enakovredno moškemu spolu. Do razlik med moškim in ženskim spolom pa prihaja tudi v razvitem svetu. Res je, da imamo pravico do izobraževanja, žal pa prihaja do razlik pri zaposlovanju. Iz enakosti in želje po tem, da bi naredili moške in ženske enake (namesto enakopravne oziroma enakovredne), so namreč v preteklih desetletjih izšle tudi marsikater napake, ki so najpogostejše prizadele ravno ženski spol, ki se je hkrati ves čas boril za enakopravnost (ali enakost). Enakost oziroma boljše rečeno različnost med spoloma ima še številne druge vplive na naša življenja, ki se jih mnogokrat ne zavedamo, ker jih niti ne poznamo. V Sloveniji velja splošno prepričanje, da smo moški in ženske povsem enakopravni. Ali je to res?

Vita Ahej, 4. b

ČE BI BIL ŽENSKA

Če bi bil ženska, bi nosil modrčke. Imel bi dolge lase. Imel bi 5 mačk. Ime bi mi bilo Kaja. Po poklicu bi bil zdravnica. Otrok pa ne bi imel. Živel bi v Franciji. Tam bi živel, ker imajo moški in ženske enake pravice. Vem pa, da v nekaterih državah ženske nimajo pravic. Če bi bil predsednik države, bi uveljavil zakon, da bi imele ženske svoje pravice.

Jaka Brodnik, 3. a

KO BOM ODRASLA

Ko bom odrasla, bom po poklicu učiteljica angleščine. Imela bom moža in tri otroke. Imela bom avto, tri mačke, dve ribici in enega psa. Živela bom v hiši z veliko posteljo. Živela bom v Sloveniji ali v Italiji, ker imamo v teh državah ženske enake pravice kot moški.

Zara Vezovnik, 3. a

ČE BI BILA MOŠKI

Imela bi štiri otroke, enega psa in dve mački. Imela bi prelepo punco, s katero bi se poročila. Živeli bi v hiši. Delala bi v tovarni. Ime bi mi bilo Matej, moji puncu pa Nina. Najinim otrokom bi bilo ime Luka, Gašper, Matej in Ninja. Psu bi bilo ime Alfred, mucama pa Kepica in Cofka. Moja punca bi delala v gostilni. Prodajala bi slaščice in pijače.

Kiara Fluher, 3. a

Katija Božič, 2. c

Ajda Bauman, 5. a

MOJ DAN Z OČETOM

Jeseni sem se z očetom dogovorila, da greva v gozd po kostanje in gobe. Mama je doma kuhala, nato pa je z Niko šla v Maribor po nakupih. Midva sva šla v gozd nabirat to, kar sva se dogovorila. Nabrala sva štiri gobe in nekaj kostanjev. Ko sva se vrnila domov, mame in Nike še ni bilo doma. Igrala sva se različne igre: košarko, petelinčka ... Ko sta mama in Nika prišli, smo šli jest kosilo. Po kosilu sva z Niko šli na trampolin, oče pa je pripravil za peko kostanjev. Proti večeru je oče spekel kostanje. Nato smo jih z mamo, Niko, očetom in babico pojedli. Ob 8:30 sva z očetom pogledala film in nato sem šla spat.

Zara Vezovnik, 3. a

Ko sva bila z očetom sama doma, sva se igrala z lego kockami, igrala sva igrice in tudi košarko. Malo sva kuhala, malo pa čistila. Jaz sem sesal, ata pa je čistil. Igrala sva tudi človek ne jezi se in štiri v vrsto. Potem pa je prišla mama domov in je videla, da je vse počiščeno in posesano. Bila je vesela, zato nas je odpeljala na sladoled. Nato smo se odpravili na piramido. Skupaj smo preživeli lepo popoldne.

Luka Vukičević, 3. a

Ko sem bila sama z očetom, sva pripravila kosilo. Ko je oče hotel odnesti juho na mizo, jo je polil po kavču. Poklicala sva botro, ki nama je pomagala počistiti. Potem sva imela kosilo brez juhe. Po kosilu sva se igrala človek ne jezi se in mlin. Ko je bila ura 16.00, je prišla domov mama. Pripravila sva ji večerjo. Nato smo šli spat.

Tina Danko, 3. a

Ko mame in brata ni bilo doma, sva z očetom počela veliko stvari. Mama je očetu rekla, da naj da prat in sušit perilo. Najprej sva zajtrkovala po želji. Nato sva šla počivat. Oče je šel malo pozneje kuhat kosilo. Ob 12.20 sva jedla kosilo. Za kosilo sva jedla makarone, omako z mesom, solato in pila vodo. Po kosilu sva šla za uro in pol počivat. Po počitku sta mama in brat prišla domov. Malo pozneje smo šli v Europark nakupovat oblačila in hrano.

Saraja Lorenc, 3. a

DOBILI SMO NOVEGA ČLANA DRUŽINE

Ko sem bil star 5 let, Vik pa 7 let, smo se z očetom igrali človek ne jezi se, mama pa je bila v službi. Ko je prišla domov, je rekla, da ima presenečenje. Vsi smo vprašali, kakšno presenečenje ima, ona pa je odgovorila, da bomo videli 9 mesecev kasneje. In res. Čez devet mesecev smo dobili novega družinskega člana. A bil je problem – rodil se je 3 tedne prej. To pa še ni vse. Dobil je pljučnico. Z rešilnim avtom so ga hitro odpeljali v Ljubljano. Komaj so ga rešili. Vsi smo bili zelo veseli. Ime smo mu dali Luk. Mama pa je dobila najlepše darilo za dan žena. Luk se je rodil na dan žena.

Maik Ferk Keršič, 3. a

PRESENEČENJE ZA MAMO

Moja mama je praznovala rojstni dan in z očetom sva jo presenetila. Imela sva načrt. Mamine prijateljice so jo zamotile. Prišla sta babica in dedek. S skupnimi močmi smo okrasili sobe, ampak nekaj je manjkalo, seveda torta. Smo se spomnili, ampak one bi naj prišle že čez tri minute. Hitro smo se dogovorili: Ati bo spekel torto, dedi in babica gresta po testenine za torto, jaz pa pokličem njene prijateljice in prosim, če lahko pridobijo še pet minut. Ko smo naredili vse to, smo zatemnili luči in se skrili. Ko so odprle vrata, smo skočili vsi ven. Mama je bila presenečena. Vsi smo pojedli najboljšo torto na svetu.

Ula Breznik, 3. a

Mama je v petek imela rojstni dan. Ko je šla h Karmen praznovat, smo doma začeli postavljati okraske. Oče je spekel vaniljevo in čokoladno torto. Midve z Anuško sva začeli okraševati in zavijati darila. Kupili smo ji nakit, radio in njene najljubše čokolade. Naredili sva ji voščilnico. Potem smo se skrili. Jaz pod kavč, oče za mizo, Anuška pa za vrata. Ko sta Karmen in moja mama prišli, smo ji zapeli vse najboljše. Mama je rekla: »O, kako lepo, hvala.« Najprej je videla darila, potem torto in tako naprej. Odprla je darila in videla čokolade. Mi smo se zasmejali. »In kako lep radio in še nakit. Zdaj pa jejmo torto,« je rekla.

Kiara Fluher, 3. a

Bil je mamin rojstni dan. Z očetom sva šla po darilo. Prišla sta dedek in babica. Pomagala sta okrasiti sobo. Kupili smo torto. Mami je prišla. Presenečenje! Praznovali smo vso noč.

Ela Lenart, 3. a

JAZ IN ON

On je fant in jaz sem punca,
ko sva skupaj, se nama gunca.
Cel svet se nama obrača na glavo,
a nama je to v neizmerno zabavo.

Jaz, dekle, se igram z avtomobili,
kar pravijo, da ni čisto po pravilih,
on pa se igra z Barbie,
pa čeprav je v roza barvi.

On bo stevardesa,
jaz pilot,
skupaj bova letela naokrog.

Jaz igram nogomet,
njemu pa je ljub balet,
a še vedno sva jaz v cvetu deklet
in on fant za pet.

In to je naš pester svet,
ki ni z verigami pripet.
Dajmo, živimo v njem, kot si srce želi,
ne pa, kot se pač nekomu prav zdi.
Dajmo, snemimo končno roza modra očala
in tako bodo naša življenja lepša postala.

Neža Golob, 8. a

Amadej Lutar, 7. a

MOŠKI IN ŽENSKÉ - NEENAKO ENAKI ALI ENAKO NEENAKI

Kaj je enakost in kaj neenakost med spoloma? Kakšna je sploh razlika med moškim in žensko? Sem trinajstletno dekle in povem vam, da se ne spominjam, da bi kdaj sploh razmišljala o tem. Že vse svoje življenje gledam na ljudi enako. Oče in mama sta mi enako pomembna, delata podobne stvari, skupaj skrbita za družino, torej mene in mojega brata. Edina razlika je, da je oče moški in mama ženska. Obiskujem osnovno šolo, učim se isto snov kot moji sošolci. Treniram šport, igram glasbeni inštrument; delam podobno, kot vsi moji sovrstniki. Res je, da smo različnega spola, a to nas ne dela neenakih. V šoli smo obravnavani enako, čeprav je res, da pri nekaterih predmetih pričakujejo nekoliko več od deklet in pri nekaterih nekoliko več od fantov. To pa nas ne dela neenakih, saj moramo na koncu narediti vsi vse. Ljudje pravijo, da dobijo nekatere službe moški lažje kot ženske in obratno. V nekaterih primerih to že drži, saj se moški lažje spoprimejo s fizičnimi deli, a to ne pomeni, da ne smejo opravljati tudi česa drugega, npr. izrazito ženskih poklicev, kot je kozmetičarka. Ženske so ustvarjene za drugačne stvari kot moški, lahko pa delajo tudi izrazito moške poklice. Pravilo torej ne obstaja. Kdo pa sploh pravi, da se fantje ne smejo igrati s punčkami in plišastimi igračami ter da ne smejo oblačiti oblek in kril? Kdo pravi, da se dekleta ne smejo zanimati za šport in igrati računalniških iger? Vse to je samo predsodek, ki smo si ga izmislili ljudje in se prenaša iz roda v rod. V preteklosti so bili moški in ženske po življenjskih vlogah popolnoma neenaki. Moški so hodili v službo in so torej denarno skrbeli za družino. Bili so tudi glava družine, bili so očetje, na katere so bili njihovi otroci ponosni, in bili so sinovom v vzor. Ženske pa so bile tiste, ki so za družino skrbele na druge načine, pomenile so varno zatočišče otrokom in topel dom. Moški so vedeli, da lahko samo mama poskrbi za občutek doma, za ljubezen. Ko gremo skozi učno snov, gledamo na zgodovino skozi današnji čas. Učimo se, da ženska in moški nista imela enakih pravic. Nikoli pa ne govorimo, da niso bila opravila enih in drugih spoštovana. Mama je bila gospodinja in dom je bil zatočišče družine. Oče je zagotavljal finančno oskrbo družine. Oba sta bila za svoje delo enako spoštovana. O neenakosti se je pričelo govoriti šele, ko so ženske začele pogledovati po poklicih, ki so veljali za izrazito moške. Tu se je začela zgodba o neenakosti. Vendar je čas prinesel svoje. In glejte, kako daleč smo prišli, kako smo danes enaki, poklici niso samo moški ali ženski, oboji hodijo v službo, oboji imajo enak delovni čas. Res pa pravzaprav nikoli ne bomo zares enaki. Vedno bomo ženske tiste, ki bodo rodile otroke, in vedno bo moški oče. Oba pa bosta dala občutek doma in ljubezni ter poskrbela, da bo z njuno družino vse v redu.

Torej je že prav, da smo moški in ženske enako neenaki, saj tako hoče narava. Najpomembnejše pa je, da se ta neenakost spoštuje enako in je tudi temu primerno enako nagrajena. Ne glede na to, kateri spol smo, dolžni smo spoštovati nasprotni spol in ga za enake stvari, dejanja tudi enako nagraditi.

Petra Zadravec, 8. a

RAZMIŠLJAM O MOŠKIH IN ŽENSKAH

Hecno, kako smo ljudje navezani na preteklost. Vlečemo jo s sabo na ramenih, nje teža nas vleče nazaj, ne pusti nas naprej, zavira nas, a vseeno jo ljubimo. Ko se končno zazremo v svetlo prostranstvo novih priložnosti, nas ta spet prekopicne nazaj, obrne nas, da se spet ozremo po temnih slikah preteklosti in jih tako skrbno nosimo v prihodnost. Smešno se mi zdi, da še vedno razpredamo o takih in drugačnih stereotipih. Človek bi si mislil, da je to že za nami. Pa vseeno ni. Naša zgodba še zdaleč ni končana; namreč manjka ji srečen konec. Stereotipi nas vlečejo v brezno, mi pa tega še opazimo ne. Prav uživamo v omejenosti. V zastarelosti. No ja, ne mi. Ljudje, ki so pozabili zamenjati baterije na svoji stenski uri. V hiši na koncu ulice se je rodil deček. Znanci so še ves teden prihajali na obisk, nosili darila, čestitke, slavili rojstvo, kramljali s ponosnimi starši in si ogledovali majhno, speče bitje. Ljudi so ob vstopu v sobo takoj zaslepile modre stene. Na sredini velike modre sobe pa je na modri preprogi stala majhna lesena posteljica. V njej je ležala modra odejica z medvedki, izpod katere so gledali majhni oranžni kodri ter velike iskreče smaragdno zelene oči. Ob njem je ležala

punčka iz cunj z dolgimi lasmi in roza oblekico. Punčko je v posteljico položila dečkova sestra Mia; tudi ona je novorojenemu bitjecu želela podariti darilo. Sestrino darilo je mama kaj kmalu zamenjala s čisto novim modrim plišastim medvedkom, ker se ta »bolj ujema z njegovo osebnostjo in sobo«. Ko je imel deček pet let, je bila njegova soba polna kock in raznih avtomobilčkov, vendar je največ časa preživel v sestrični sobici. Tam sta oba skakala po postelji z roza baletnimi krilci, se igrala s punčkami in se ličila z maminimi šminkami. Nekega dne sta starša vstopila v sobo in se ob pogledu na ta prizor zgrozila. Mama je dečku sprala roza barvo z vek in rdečo šminko z ustnic ter ga posadila v njegovo sobo. Otrokom je pomembna zabava, prijateljstvo, smeh. Kot temu dečku. Ni vedel, da punčke in roza krilca »niso za fante«. Tega mu ni nihče povedal. Smejal se je s svojo sestro Mio ter se zabaval, in to je bilo edino pomembno. Starši pa so umirali od skrbi, »v kaj bo njihov otrok odrastel«. Ampak kaj je tisto, česar se starši tako bojijo? V kaj tako groznega pa sploh lahko odraste deček, ki se s svojo sestro igra s punčkami? V barbiko ali kup plastike ne, to je zagotovo, hujšega scenarija pa osebno ne vidim. Omejenost staršev in problemi z ljudmi, ki so nekoliko drugačni, vendar na koncu še vedno samo ljudje, pa je njihov problem, ki ga ne bi smeli prenesti na otroka. Starši svojim otrokom velikokrat nezavedno vzamejo odprtost do sveta in strpnost do ljudi. Zakaj se moramo ljudje nenehno deliti v skupine, ki nas med seboj ločujejo? Ne glede na to, katerega spola si, si še vedno človek in ljudje bi še posebej v današnjih časih, ko na svetu vlada kaos, morali stati skupaj, se boriti skupaj. Namesto tega pa se razporejamo po policah, kot da smo izdelki v trgovini, ki nikakor ne spadajo na isto polico. Nenehno se kregamo, kateri spol je pametnejši, močnejši, uspešnejši in delamo te razlike med nami kar sami. Potem pa se pritožujemo, zakaj so ženske mnogokrat plačane manj kot moški in zakaj moški ne bi smeli biti čustveni. Sami smo si postavili neka naša čudna prepričanja in predsodke že mnogo, mnogo let nazaj, a se jih ne moremo znebiti še danes. Omejena razmišljanja pa se zelo očitno, včasih pa tudi skrito, kažejo v vsakdanjem življenju. Splošno znano je, da je v Sloveniji precej več žensk kot moških z višjo strokovno izobrazbo, vendar je na vodilnih položajih še vedno veliko več moških. Torej kje na poti do vrha se ženskam zalomi? Je tako, ker ženske ne želijo vodilnih položajev, ne morejo priti do njih ali preprosto zato, ker je v naših glavah načrtano, da so vodje moški? V letu 2017 je bila Slovenija po številu ministric v vladi v samem vrhu med državami članicami Sveta Evrope, in sicer na četrtem mestu, takoj za Francijo, Švedsko in Kanado. V letu 2018 pa smo se zaradi padca za 25 odstotnih točk uvrstili pod povprečje 46 držav. Torej smo v slovenski politiki še zdaleč od enakosti žensk in moških. Lahko pa so to samo neumnosti. Morda je res pomembno le, da smo ženske in moški enakopravni po ustavi, vse ostalo pa je samo stvar posameznika in njegovih interesov, usposobljenosti ter prioritet v življenju? Moški in ženske bi naj imeli različne cilje in različne vloge tako v vsakdanjem življenju kot v družini. Ženske bi stereotipno morale imeti materinski čut, si želeli družino. Zelo zanimivo je, kako še vedno veliko ljudi čudno pogleda, kadar si ženska ne želi otrok. Če si jih moški želi, je to dobro, če ne, pa pač ne. Kakorkoli že se moški odloči, sprejmemo to kot normalno, medtem ko bi ženska morala imeti tisto nekaj, kar bi jo vleklo k veliki družini s psom in z majhnim vrtom na dvorišču. Menim, da ljudje preveč posplošujemo stvari - nekaj več kot sedem milijard ljudi smo razdelili v dve skupini in zdaj pričakujemo, da bodo ljudje iste skupine enako razmišljali, imeli enake želje, sanje, pričakovanja ... In tako so nastali stereotipi.

Ob temi družine sem se pomnila na znano zgodbo ali mit o Lepi Vidi. Lepa Vida je pustila ostarelega moža in bolnega otroka ter odšla iskat srečo. O njeni odločitvi tako razpravlja veliko ljudi; nekaterim se njena odločitev zdi nedopustna, saj bi kot mati morala do svojega otroka čutiti neskončno ljubezen in ga ne bi smela kar pustiti ter oditi, spet drugi pa govorijo o tem, kako pomembna je sreča vsakega posameznika ter da iskanje lastne sreče lahko pretehta, saj ima vsak pravico do nje. Če zgodbo postavim v aktualen čas, čas, v katerem živimo, pa bi lahko razpravljali o tem, kako na moškega, ki pusti svojo družino in odide, gledamo popolnoma drugače kot na žensko, ki naredi enako stvar. Namreč, kot že mnogokrat omenjeno, bi morala ženska oziroma mati do svojega otroka čutiti neko posebno vez, ki je moški v odnosu do otroka nima. Zato smo do ženske, ki pusti svoje otroke, veliko bolj nestrpni kot do moškega, češ tako vedenje je pač njegova »narava«.

V preteklosti so bile ženske popolnoma podrejene moškim, niso imele nobene besede in so lahko samo sanjale o enakopravnosti. Na srečo se je ta neenakopravnost v tako gromozanski obliki, vsaj v bolj razvitem delu sveta, odpravila ali očitno zmanjšala. Dandanes veliko pozornosti posvečamo ženskam in kako bi imele še bolj enakopraven položaj v družbi. To je absolutno pravilno, vendar pa se pri tem velikokrat preveč posvetimo samo ženski enakopravnosti. Nenehno se zavzemamo proti nasilju nad ženskami, govorimo, kako nihče ne bi smel posiliti ženske ne glede na situacijo ali njena oblačila, ne bi jih smeli zmerjati, da so debele itd. Manjkra pa poudarimo, da tudi ženske ne bi smele izvajati nasilja, da se tudi posilstvo nad moškimi dogaja, ki je prav tako nesprejemljivo, in da nikogar ne smemo zmerjati s takimi in drugačnimi opazkami. Najverjetneje je tako spet samo zaradi stereotipov, saj so po teh sodeč ženske tiste, ki so ranljive in čustvene, medtem ko so moški močni tako fizično kot tudi psihično. Ne smemo pozabiti, da imajo tudi moški čustva, probleme, da so tudi oni ranljivi. Kar se, če že ne drugače, kaže v številu samomorov v Sloveniji (leta 2017 je v Sloveniji naredilo samomor 327 moških.) To število je skoraj štirikrat večje od števila samomorov med ženskami istega leta (84 samomorov med ženskami).

Težko je odpraviti nekaj, s čimer živimo že stoletja. Sem pa prepričana, da če bi v prihodnosti bili strpnejši drug do drugega in nehali gledati tako ozko, bi lahko odpravili tudi stereotipe. Prav je, da smo kritični do vsakdanjih problemov in da o njih govorimo. Moramo opozarjati družbo, da nas ogromno stvari, ki jih počnemo in mislimo, ovira na vsakem koraku in nam preprečuje živeti življenje, ki si ga zasluži vsak od nas. Ljudje se moramo zavedati, da stereotipi zelo vplivajo tudi na odraščajočega otroka in na njegovo razmišljanje, dojemanje ljudi in na njegove odločitve v prihodnosti. Težko je iti preko predsodkov in stereotipov po tem, ko smo jih bili že enkrat naučeni.

Anja Ketiš Radič, 9. a

Ana Škrlec, 2. a

Maj Rusjan, 6. a

LEPO JE BITI SLOVENEK ALI 28 RAZLOGOV, KI VAS BODO V TO PREPRIČALI

V Sloveniji raste najstarejša vinska trta na svetu. V drugem največjem slovenskem mestu, Mariboru, prestolnici Štajerske, raste trta, vrste Žametna črnina (Modra kavčina), katere starost ocenjujejo na preko 400 let. Kljub častitljivi starosti pa vsako leto iz njene bere še vedno pridelayo več kot 25 litrov vina! Slovenija je tudi dežela gozdov. Več kot 56% površine Slovenije pokriva gozd, kar jo uvršča med tri najbolj gozdnate države v Evropi. Slovenija je izjemna tudi po tem, da za razliko od večine ostalih držav, v njej delež gozda v zadnjih desetletjih narašča. Čeprav površina Slovenije predstavlja manj kot 0.004 % celotne Zemljine površine in Slovenci predstavljamo le 0.033% človeštva, v Sloveniji živi kar 1% vseh znanih živečih vrst živih bitij na Zemlji in več kot 2 % celinskih vrst ali zapisano drugače, vsaj vsaka stota znana vrsta vseh današnjih živih bitij in vsaj vsaka petdeseta celinska vrsta. Tako veliko število vrst na tako majhnem prostoru uvršča to našo deželo med naravno najbogatejša območja Evrope in celo sveta. Sečoveljske soline so zaradi svoje izjemno bogate

naravne in kulturne dediščine uvrščene kot edino od slovenskih mokrišč na seznam Unesca kot mokrišče mednarodnega pomena. Danes deluje le še manjši del solin, v opuščnem delu solin pa najdemo bogato zakladnico rastlinskega in živalskega sveta, med drugim Etruščansko rovko, ki je najmanjši sesalec na svetu. V slovenskih jamah prebiva močeril, bolj znan kot človeška ribica (*proteus anguinus*), ki so ga tako poimenovali zaradi blede, na človeško spominjajoče, barve kože in velikih slepih oči, prilagojenih na večno temo in življenje v jamah. Je edini jamski vretenčar v Evropi. Ko so nekdaj narasle podzemne vode približno 30 cm veliko človeško ribico naplavile na površje, so jih prebivalci neutrudno pobijali, misleč, da gre za mlade zmaje. Človeška ribica je bila tudi zanimiv trgovski predmet. V Sloveniji je zavarovana od leta 1922. Od 1982. leta pa je uvrščena na seznam redkih in ogroženih živalskih vrst, s katerimi je prepovedano trgovati. V Sloveniji že od ustanovitve leta 1580 deluje svetovno znana kobilarna Lipica, ki slovi po vzgoji skoraj že aristokratskih Lipicancev. Značilnost odraslega lipicanca sta predvsem njegova bela barva in pa skoraj neverjetno lahkotna sposobnost učenja. Eden najbolj obiskanih turističnih krajev v Sloveniji - Bled - s svojimi številnimi naravnimi in kulturnimi lepotami privablja turiste z vsega sveta. Posebej zanimivo je jezero z otočkom, na katerem stoji cerkva. Skoraj 100 m nad jezerom pa na skali stoji grad, katerega korenine segajo kar 1000 let nazaj. Znamenita kulinarčna poslastica je sladica, imenovana blejska kremna rezina. Obiskovalci največje skakalnice na svetu - slovenske Planice - so do sedaj lahko bili priča že več kot šestdesetim svetovnim rekordom v smučarskih skokih in poletih. Med drugim je smučarskim skakalcem in letalcem v Planici prvič uspelo prebiti magični meji tako stotih kot tudi dvestotih metrov. Med prvo svetovno vojno je preko slovenskega ozemlja potekala izjemno pomembna frontna linija, kjer je potekala največja gorska bitka v zgodovini človeštva, in sicer soška fronta. Na soški fronti so se proti Italijanom na avstroogrski strani borile enote številnih narodov srednje Evrope. Triglav s svojimi 2864 m kraljuje nad Slovenijo in je že od nekdaj eden največjih simbolov slovenstva. Na vrhu Triglava stoji Aljažev stolp, ki ga je, kot simbol slovenskega obvladovanja gorskega sveta, leta 1895 postavil pisatelj, skladatelj in duhovnik Jakob Aljaž. Slovenski jezik je eden najstarodavnejših jezikov v Evropi. Edini med uradnimi jeziki Evropske unije pozna dvojino, zraven tega pa ima največ narečnih skupin in narečij glede na število prebivalcev. Avsenikova skladba Na Golici je največkrat predvajana instrumentalna skladba 20. stoletja. Ustoličevanje knezov in vojvod na Gosposvetskem polju je vselej potekalo izključno v slovenskem jeziku. Pomemben simbol slovenstva je lipa oziroma lipov list. Mati vseh slovenskih lip pa je gotovo Najevska lipa, ki naj bi bila stara več kot 780 let, njen obseg pa znaša kar 12,5 m. Slovenci smo bili peti narod v Evropi, ki je ustanovili svoj narodni park. Na planoti Kras pridelujejo svetovno znano vino teran. Pridelujejo ga iz sorte refošk, ki ima istrsko poreklo. Po starih rimskih zapisih so teran visoko cenili že v rimskih časih, pripisovali so mu tudi številne zdravilne lastnosti. Slovenci smo narod smučarjev. Svoj smučarski karakter smo izkazovali tudi v sodobnih smučarskih disciplinah, ki so v svet ponesle imena številnih smučarskih asov, kot so Bojan Križaj, Boris Strel, Jure Franko, Jure Košir, Tina Maze, Peter Prevč in številni drugi. Tudi Slovenci smo imeli brata pionirja letalstva. Edvard in Pepi Rusjan sta po vzoru bratov Wright delovala na področju letalstva na Slovenskem. Svoj prvi polet sta opravila leta 1909 z letalom EDA1. Letalo je na višini 2m preletelo razdaljo 60m. Slovenci smo imeli Nobelovega nagrajenca Friderika Pregla, ki je leta 1923 dobil najvišjo nagrado za zasluge človeštva na področju kemije. Slovenci imamo tudi izumitelja helikopterja. Vinko Kristan je v prostem času na svojem vrtu sestavljal svoj prvi helikopter, in sicer že leta 1926, torej vsaj 10 let prej, kot se je to zgodilo v Nemčiji. Skladatelj in veliki mojster violine Giuseppe Tartini se je rodil leta 1692 v Piranu. Ustvaril je obsežen opus sonat in koncertov, bil pa je tudi znan pedagog, ki je uveljavil violinsko šolo, bila je najslavnejša šola te vrste v 18. stoletju. V Celovcu je rojen koroški Slovenec Jožef Štefan. Leta 1879 je utemeljil fizikalni zakon o toplotnem sevanju. Guinnessov rekord v najdaljši samostojni ženski vožnji z motorjem je osvojila Slovenka Benka Pulko, popotnica, ki je z motorjem v 2000 dneh prepotovala 7 celin in prevozila 180 000 km. Slovenski strelec Rajmond

Debevec je osvojil zlato na Olimpijskih igrah v Sydneyu 2000 in ima več kot 25 medalj s svetovnih strelskih tekem. Slovenska alpinista Andrej in Marija Štremfelj sta prvi zakonski par, ki je osvojil Everest. Leta 2017 je slovenska košarkarska ekipa v Istanbulu na evropskem prvenstvu premagala Srbijo in osvojila 1. mesto.

Petra Majdič je najuspešnejša slovenska smučarska tekačica vseh časov. Najboljše rezultate je dosegala na tekmah v klasični tehniki. V svetovnem pokalu je osvojila 24 zmag, od tega kar 20 v šprintu, kar jo uvršča na drugo mesto najboljših šprinterov v zgodovini svetovnega pokala. S 24-imi zmagami je uvrščena na četrto mesto najuspešnejših tekmovalk v svetovnem pokalu. Trikrat ji je pripadel naziv slovenske športnice leta, leta 2007 pa je prejela tudi Bloudkovo nagrado, tj. najvišje državno priznanje na področju športa. Martin Strel je poklicni maratonski plavalec in večkratni svetovni rekorder v plavanju na dolgih progah. Med njegove najodmevnejše dosežke sodi plavanje po celotnem toku največjih svetovnih rek. Leta 2002 je od izvira do izliva preplaval reko Mississippi in s tem postavil absolutni dolžinski rekord v maratonskih plavanjih. Ko je leta 2004 plaval po reki Jangce, je v 51-ih dneh preplaval 4003 kilometre in presegel rekord iz Mississippija. Leta 2003 je bil nominiran za prestižno športno nagrado laureus v kategoriji alternativna športna oseba leta. Doslej je bil štirikrat vpisan v Guinnessovo knjigo rekordov. Leta 2009 je režiser John Maringouin o njem posnel dokumentarni film z naslovom *Big River Man (Veliki rečni mož)*.

Anna Katarina Zelenko, 9. b

DOM JE TAM, KJER JE SRCE ...

Domovina je zame kraj, ki vzbuja posebna čustva svobode, varnosti in zavetja. V življenju pa velikokrat razmišljam tudi o ljudeh, ki jim je bila domovina odvzeta in uničena. Domovina mi pomeni veliko. Kraj, kjer bom ljubljen, kjer sem bil rojen in sprejet. Domovina pa zame ni samo načrtana slovenska meja, ampak tudi rojstni kraj ter ljudje, narava in stvari, ki so mi pri srcu. Velikokrat si težko predstavljam, da ne bi vedel, od kod sem in kje je moje srce. Žal pa so na tem svetu tudi takšni otroci, ki so bili iztrgani iz rok svojim materam ter prisilno odpeljani v zlorabo v njim neznani svet, kjer so preostanek svojega življenja preživeli v strahu in nasilju. Tudi za slovenske dežele velja tako. V času turških vpadov so namreč tudi od tod odpeljali majhne otročiče in jih izurili za morilce. Kolikšno srečo in veselje zame predstavlja domovina, ki živi v miru in ljubezni! Kakšna sreča, da sem se prav jaz izmed milijonov otrok rodil na tako lepem koščku Zemlje. Včasih te sreče ne morem opisati ali zapisati. Samo pomislimo na begunce, ki hodijo tisoče kilometrov, da bi našli košček Zemlje, kjer bi bili sprejeti. Slovenija, dežela čudovitih gozdov, rek, jezer in gora, ki živi v čistem miru in sožitju - to mi pomeni veliko, pomeni mi domovino. Ampak k domovini sodijo tudi ljudje, kot so moji starši, družina, sorodniki, prijatelji, sošolci in sošolke, in domovina je polna življenja. Tako čudovita je domovina, pa jo ljudje včasih še vedno preziramo ter se je tu in tam tudi sramujemo.

bo moja domovina ostala tukaj, kjer je (v domačem kraju, med ljudmi, ki jih imam rad in ki v meni vzbujajo srečo), da bo domovina ostala mirna in se bomo jaz ter vsi moji bližnji počutili sprejete in ljubljene. In upam, da bodo enkrat vsi tisti, ki so v obupu izgubili domovino in se od nje oddaljili, ponovno našli mirno domovino.

Filip Vinter, 8. b

PREŽIVELI BI DAN S FRANCETOM PREŠERNOM

Če bi bil doktor Fig tukaj, bi se skupaj igrala, delila fige in se z njimi sladkala ter skupaj pisala pesmi. (Aurora Lorber)

Jaz bi mu pomagal poiskati ženo. (Gašper Zernko)

Vprašala bi ga, kako napiše toliko pesmi. (Taja Švarc)

Najraje bi ga peljal v gore. (Tej Fras)

Franceta Prešerna bi peljala v Bumbar park, tam bi z njim plezala po igralih. (Zala Fekonja)

Z njim bi se ves dan igral in risal. (Gašper Orsagovič)

Učenci 2. b

BRALNI PROJEKT V PODALJŠANEM BIVANJU

V tem šolskem letu nam je šolska knjižničarka, gospa Karolina Divjak, predstavila bralni projekt Naša mala knjižnica, ki se v Sloveniji sicer izvaja že enajsto leto. V projektu sodeluje letos kar šest držav, zraven Slovenije še Estonija, Latvija, Litva, Poljska in Hrvaška. Letos smo se za udeležbo v projektu odločile tudi učiteljice podaljšanega bivanja 1. in 2. razreda, ki tudi sicer v podaljšanem bivanju izvajamo dejavnosti branja in spodbujamo učence k izposoji knjig v šolski knjižnici ter branju in ogledu knjig in revij. Tokrat pa bodo učenci preko šestih predlaganih slikanic spoznavali slovenske in tuje pisatelje ter ilustratorje, kar je tudi cilj projekta. Šola je naročila dva kompleta slikanic, vsak učenec pa je brezplačno prejel Ustvarjalnik, v katerem so raznolike naloge, ki sledijo po prebrani slikanici. Do sedaj smo prebrali tri knjige, čakajo pa nas še tri. Ena izmed ponujenih dejavnosti v

projektu je tudi izdelava lutke, zajčka Srčka, ki je glavni junak naše prve prebrane slikanice z naslovom Skuhaj mi pravljico. Pri nastajanju lutk za vsako skupino nam je s krojenjem in šivanjem pomagala naša čistilka Trezika, ki je večča šivanja, za kar smo ji zelo hvaležni. In kakšno vlogo bo imel zajček Srček? Skupaj z zvezkom bo v knjižničnem nahrbtniku potoval z vsakim otrokom domov in verjetno doživel veliko čudovitih dogodivščin. Starši bodo na kratko zapisali, kaj vse je zajček v družini počel, kje vse je bil, koga je spoznal, otroci pa bodo dodali risbico. Po vrnitvi zajčka in zvezka nazaj v šolo bomo prebrali zapise in si ogledali nastale ilustracije. Kaj vse bo še nastalo v zvezi s projektom, pa vam predstavimo v naslednjem glasilu.

Tadeja Volavšek

ŠOLA V NARAVI – 5. RAZRED

To leto smo v šolo v naravi končno šli tudi mi. Komaj sem čakala in z veseljem povem, kako je bilo. Jutra so bila tiha in mirna. Vedno sem se zbudila hitro, zato ni bilo nikjer nikogar. A kmalu so se dolgočasna jutra spremenila v dan, ki je bil poln doživetij. Zajtrk je bil vedno bogat, dobili smo kruh, različne namaze in odličen kakav. Učenje na plaži smo zmeraj preživeli pod streho zraven plaže. Pisali smo v dnevnik in v njem reševali naloge. Učenju na plaži je sledilo kopanje. Skakali smo v vodo, se kopali v morju, ležali na plaži in raziskovali morsko dno. Kosilo je bilo raznoliko in obilno, in sicer s predjedjo, glavno jedjo in sladico. Plavanje v bazenu je potekalo ob učnih urah plavanja. Učili smo se različne tehnike plavanja in skakanja. Prosti čas je potekal v sobah. Lahko smo se pogovarjali, brali, se igrali družabne igre ali gledali televizijo. Večerne dejavnosti so bile zelo raznolike - predavanja, igranje družabnih iger ter pohodi in sprehodi.

Eva Kaučič, 5. c

V ponedeljek, 17. 9. 2018, smo se ob 8.00 zbrali na avtobusni postaji Lenart. Odpravili smo se v šolo v naravi v Izolo. Na poti smo se ustavili na Trojanah, kjer smo malicali. V Izolo smo prišli približno ob 11.00. Prvi dan (takoj ko smo prišli) smo poiskali svoje sobe in se razpakirali ter imeli malico. Takoj za tem so plavalni učitelji naredili preizkus plavanja, nato pa smo imeli prosto kopanje. Po kopanju smo se odpravili na večerjo, po večerji pa na pohod do marine. Tam nam je učitelj povedal veliko o pristanišču ter o zgodovini mesta in okolice. Vsako jutro smo vstali ob 7. uri in nato odšli na zajtrk. Sledilo je urejanje in pospravljanje sob. Potem smo odšli na plažo. Tam smo imeli učenje na plaži. V naše dnevnike smo zapisali, kaj smo jedli, kaj smo počeli ... Vreme je bilo zelo toplo, zato smo se lahko vsak dan kopali v morju. Po dvanajsti uri smo imeli kosilo. Sledil je počitek v sobah, nato pa smo (v sredo in četrtek) imeli tečaj plavanja v bazenu. V četrtek smo plavali za delfinčke. V torek po večerji smo šli na pohod do hotela Belveder. V sredo smo imeli predavanje o potapljanju, v četrtek pa smo šli v mesto po spominke. V petek po kosilu smo se odpravili domov. Najbolj mi je bila vseh vožnja po toboganih, zanimiva pa mi je bila tudi vožnja z vlakcem.

Nika Vezovnik, 5. c

EVROPSKI DAN JEZIKOV

26. septembra Evropa praznuje evropski dan jezikov. Tudi letos smo na naši šoli ta dan obeležili, in sicer z radijsko uro, ki smo jo posvetili slovenskim narečjem. Glavni cilji praznovanja tega dne so spodbujanje zavesti o bogati jezikovni raznolikosti Evrope, ki jo je potrebno ohranjati in spodbujati. Ob tem pa ne smemo pozabiti na svoj materni jezik, ki ga običajno najbolj znamo in največ uporabljamo. Naš materni jezik, torej slovenščina, je še posebej zanimiv jezik, saj se je na našem območju razvilo veliko narečij. Narečje, ki mu s tujko pravimo tudi dialekt, je jezikovna zvrst, značilna za prebivalce določenega ozemlja, ki se ponaša z lastnim besediščem, glasoslovjem ipd. Slovenščina pozna približno 50 različnih narečij, ki jih delimo v sedem narečnih skupin. Te skupine so: štajerska, panonska, koroška, dolenska, gorenjska, primorska in rovtarska narečna skupina. Vzroki za nastanek narečij na slovenskem območju so različni, in sicer zgodovinski (naselitev na že naseljeno območje, različne smeri naselitve in vselitev Madžarov v Panonsko nižino), geografski (Slovenija je precej hribovita in gorata dežela, gorovja pa so onemogočala stike) pa tudi družbeni razlogi (vpliv sosednjih jezikov – nemščine, italijanščine, madžarščine in hrvaščine). Narečja vsekakor kažejo na veliko iznajdljivost slovenskega naroda in bogatijo slovenski jezik. Na narečja moramo biti ponosni in jih tudi uporabljati. Lenartčani smo Štajerci, a govori v Slovenskih goricah spadajo v slovenskogoriško narečje, to pa se uvršča v panonsko narečno skupino. Narečja so kot majhni jeziki in škoda je, da izumirajo. Radijsko uro o narečjih smo popestrili s pesmimi slovenskih pevcev, ki ustvarjajo v narečjih. Tako smo slišali Milana Kamnika (koroško narečje), Alfija Nipiča in Vinka Šimeka (štajersko narečje), Tadeja Vesenjaka (prleško narečje) in Niko Zorjan (prekmursko narečje). Ob koncu ure smo prisluhnili pravljici Kovačova faležnost (Feri Lainšček) v prekmurščini, učenci pa so nato pravljico ilustrirali (mlajši učenci), jo zapisali v slovenskogoriškem govoru (6. in 7. razred) oziroma v knjižnem jeziku (8. in 9. razred).

Simona Peserl Vezovnik

FERI LAINŠČEK: KOVAČOVA FALEŽNOST (PO LENARŠKO)

Živela je mati s tremi sini, ko ji je mož vmro. Nekega dneva je dala vsakemu sini krüh, naj se čez sedn lejt vrnejo z bogastvom. Pa so šli v veko mesto. Najstarejši sin je dobo delo v pekarni. Najprej je bil pripravnik, nah je bia pomočnik, pa še pek. Drugi sin je dobo delo v gostilni. Najprej je prau posodo, poten je strego, nazadnje kasiro. Tretji sin je dobo delo pri staren kovači, pri totem kovači se ni noben zaposlil, vse so znali, noben pa ni bil dobro plačan. Minila so leta in sini so se vrnili. Doma sta brata najmlajšega zafrkavala, ker je imel tako slabo službo. Onadva sta imela zelo dobro plačo, njemu pa je kovač plačal s semeni čarobnega drevesa. Mati je bila ponosna na fse sine. Minila so leta in prišla je vojna. Noben ni več kupovau krüha. Gostilna je bila čisto prazna, drevo tretjega sina pa je poglalo zlato. In z materjo sta živela srečno do konca svojih dni.

Maj Rusjan, Anej Horvat, Rok Babič in Pascal Vogrin, 6. a

PIKIN FESTIVAL

Meseca septembra smo se učenci 1., 2. in 3. č razreda ONIS odpravili v Velenje na Pikin festival. Šli smo skupaj z učenci 3. a in 3. b razreda. Ko smo prispeli v mrzlo Velenje, smo najprej pomalicali in si nato ogledali predstavo *Žlobudrave bolhe*, ki so jo pripravili učenci tamkajšnje osnovne šole. Predstava je bila lepa, pri ogledu smo zelo uživali. Nato smo se odpravili na prizorišče Pikinega festivala ob Velenjskem jezeru. Najprej smo si ogledali gusarsko ladjo, nato poskusili zaigrati na različna glasbila, si ogledali zelo zabavno lutkovno predstavo, v kateri so sodelovali tudi naši tretješolci, in se kasneje udeležili različnih delavnic. Seveda smo si spet vzeli čas za malico in nakup spominkov. Nekaj vtisov naših učencev:

Všeč mi je bilo, ko so mi naredili kitke in narisali pegice. (Tia, 2. č)

Meni je bilo všeč, ko so mi naredili kitke. (Ana, 2. č)

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se slikali s Piko Nogavičko. (Zala, 3. č)

Meni je bila všeč delavnica, na kateri smo iz papirnatih krožnikov izdelali morje, in ko smo šli v Pikino hišo. Potem smo šli pogledat še naokrog in smo videli gasilce, reševalce ter različne živali (zajčke, ponija in malega kenguruja). Ko smo si vse pogledali, smo šli nazaj na avtobus. Na Pikinem festivalu mi je bilo super. (Amadej, 2. č)

Najbolj mi je bila všeč gusarska ladja, na kateri je bil strašen gusar. (Živa, 3. č)

Marija Kebrič, Petra Domajnko

BILI SMO NA PIKINEM FESTIVALU V VELENJU

Bili smo na Pikinem festivalu v Velenju. Ko smo prišli na avtobusno postajo, smo pojedli malico in se nato odpravili na predstavo Žlobudrave bolhe. Ko je bilo predstave konec, smo Piki Nogavički zapeli pesmico. Potem smo šli v šotore. Tam so bile delavnice in še pekarna. Izdelal sem letečega zmaja. Potem smo šli v vilo Čiračara, kjer smo se s sošolci igrali.

Luka Vukičević, 3. a

V torek smo se s sošolci odpeljali v Velenje. Ko smo prispeli tja, smo si ogledali predstavo. Na travniku pri jezeru so bili šotori, v šotorih pa delavnice. Prva delavnica je bila z glino, a je nisem obiskal. Potem smo malicali. Na eni delavnici sem izdelal pikapolonico, na drugi pa morskega psa. Na koncu smo šli še na igrala.

Nande Zemljič, 3. a

Zjutraj sem vstal, si umil zobe in se oblekel. Ata me je peljal na avtobusno postajo. Na avtobusu sem sedel z Rokom v zadnji vrsti. Ko smo prišli v Velenje, smo dobili malico. Ko smo se najedli, smo šli na predstavo Žlobudrave bolhe. Bila je zelo smešna in zanimiva. Po predstavi smo šli na festival. Tam smo najprej prišli do ladje in zapeli pesmico.

Jakob Ornik, 3. a

Šli smo v Velenje. Tam smo srečali Piko. Zabavali smo se in jedli kokice. Gledali smo tudi predstavo. Naredili so nam kitke in pegice. Kupila sem plišastega Ficka in Alfreda. Potem smo šli v vilo Čiračara in pojedli malico. Na koncu smo se srečno pripeljali v Lenart.

Kiara Fluher, 3. a

Nekega dne sem v Velenju srečala Piko Nogavičko. Povabila me je na njen festival. Odšli sva tudi v vilo Čiračara. Videli sva veliko otrok in se igrali z njimi. Hranili sva Pikinega konja Alfreda in plezali na plezala ter odšli na gusarsko ladjo.

Nadja Merčnik, 3. a

V torek smo šli na Pikin festival. Festival je potekal v Velenju. Najprej smo šli na predstavo Žlobudrave bolhe, potem pa na delavnice. Šli smo v zračni, vodni in zemeljski planet. Tam smo izdelovali različne izdelke. Nato smo kupili Ficke in šli v vilo Čiračara. Potem smo se šli igrati na igrala, ki so bila okrog vile. Ta dan je bil super.

Zara Vezovnik, 3. a

Šli smo na Pikin festival. Vozili smo se eno uro in 10 minut. Ko smo prišli tja, smo najprej ponovili pravila, nato pa smo si ogledali predstavo. Na festivalu pa smo si najprej ogledali Pikino ladjo, potem pa predstavo, ki so jo zaigrali sošolci. Nato pa končno delavnice. Izdelala sem si zastavo. Spet smo se zbrali skupaj in šli na avtobus. Ko smo prišli domov, sem bila vesela.

Saraja Lorenc, 3. a

V torek smo se dobili na avtobusni postaji. Peljali smo se v Velenje. Tam so nas čakale Pike Nogavičke. Pojedli smo malico in šli naprej. Ko smo prišli na festival, sem zagledal polno šotorov. Šli smo v lutkovni šotor in potem na delavnice. Ko je bilo delavnic konec, smo šli gledat živali. Pred vilo Čiračara smo jedli in pili.

Žiga Kurnik, 3. a

ŠE NEKAJ O PIKI

Nekoč je živela deklica z imenom Pika Nogavička. Njena hiša se je imenovala vila Čiračara. V njej je živela sama. Imela je opico z imenom Ficko in konja. Nekega dne sta jo prišla obiskat Anica in Tomaž. Od takrat dalje so bili najboljši prijatelji in naredili so veliko neumnosti. Nekega dne sta Anica in Tomaž peljala Piko v šolo. Pika je spremenila šolo v najzabavnejši prostor.

Jaka Brodnik, 3. a

Nekoč je živela Pika Nogavička. Rada je imela vse ljudi in opico Ficka. Najraje je imela palačinke in sladkarije. Umrla ji je mama, ata pa je bil na morju na ladji. Nekega dne je na njen vrt prišla policija. Rekli so, da mora iti v šolo. Pika ni želela iti.

Luka Grah, 3. a

Pika Nogavička je šla na morje. Tam je čakala svojega očeta. Ko je očka prišel, jo je prosil, če mu pokaže vilo Čiračara in mu zapoje pesem. Ko sta prišla blizu hiše, je očka rekel, da je na zunaj lepa. Ko pa je prišel noter, je vprašal, zakaj je tako razmetana. Rekel ji je, naj že odraste, a Pika tega ni želela.

Ula Breznik, 3. a

Pika Nogavička je zjutraj vstala in šla ribarit. Nato sta prišla Anica in Tomaž in so zagledali čoln. Pika ga je odnesla iz vode. Doma so ga popravili in pobarvali. Drugi dan so se odpravili na pot za tri dni. Čoln so spravili v vodo, a konj ni mogel noter, zato je plaval. Ko so prispeli, je Pika videla Indijance, a so se jim skrili. Postavili so šotor. Naslednji dan jim je pobegnil čoln, zato so v vodo vrgli steklenico. Ker niso imeli čolna, so morali ostati bolj dolgo.

Tai Horvat, 3. a

TEDEN OTROKA 2018

Teden otroka je letos potekal od 1. do 7. oktobra. Dejavnosti, ki so se v sklopu tega tedna odvijale, so bile vezane na temo prosti čas, predvsem na pomen kvalitetnega preživljanja prostega časa. Že v soboto, 29. septembra, vikend pred tednom otroka, smo na šoli za vse učence organizirali tradicionalni kros. Temu delu so sledile šaljive športne igre za učence in starše I. triade, ki smo jih pripravile in izvedle učiteljice podaljšanega bivanja. Starši in otroci so se preizkusili v treh različnih spretnostih: v premagovanju poti z zaprtimi očmi ob vodenju, premagovanju poti s poskoki, tekom in preskoki ter hojo v dvojce z združenima nogama in nošenjem žogice na žlici. Vse tri igre so bile netekmovalnega značaja, temeljile so na pridobivanju novih izkušenj, razvijanju spretnosti v novih situacijah, premagovanju ovir v naravi ter sodelovanju otrok in staršev.

Po zaključenem krosu in po zaključku športnih iger je sledila razglasitev rezultatov v teku, nato pa druženje med učitelji, učenci in starši ob glasbenih gostih Proti toči, proti poledici.

V ponedeljek, 1. oktobra, smo izvedli medgeneracijsko druženje učencev 8-ih razredov s prvošolci in drugošolci na spodnji šoli. Starejši učenci so mlajšim brali pravljice in se skupaj igrali. V torek, 2. oktobra, smo za učence prvih razredov v večnamenskem prostoru šole pripravili sprejem v Skupnost učencev šole Lenart. Učenci od 2. do 5. razreda so ob tej priložnosti za prvošolce pripravili krajši kulturni program in izdelali darilca – hiške.

V sredo, 3. oktobra, na dan, ko obeležujemo svetovni dan otrok, so za učence 5., 7. in 9. razreda ter nekatere oddelke ONIS-a in PPVI-ja v sklopu kulturnega dne potekale srednjeveške delavnice na gradu Muretinci. Ta dan so imeli prvošolci naravoslovni dan na temo promet z obiskom policista, učenci 2-ih razredov pa so na igrišču šole odigrali medrazredne prijateljske športne igre z žogo.

V četrtek, 4. oktobra, ko poteka svetovni dan živali, so učence od 1. do 3. razreda prvi dve šolski uri na igrišču spodnje šole obiskali hišni ljubljenci. Le-te so učenci predstavili, lahko so jih pobožali, starši pa so jih po končanem obisku odpeljali domov. V okviru svetovnega dneva živali je na šoli ves teden potekala tudi akcija zbiranja hrane in druge opreme za zapuščene živali v mariborskem azilu. Akcijo je organizirala naša pedagoginja, ga. Darka Sukič. Ta dan je že zjutraj v telovadnici šole potekala tekma v odbojki med učitelji in učenci, četrtošolci pa so dopoldan izvedli medrazredno prijateljsko športno igro z žogo. V petek, 5. oktobra, je v oddelkih I. triade potekala ura igranja z družabnimi igrami, učenci 3-ih in 5-ih razredov pa so odigrali medrazredne prijateljske športne igre. V oddelkih podaljšanega bivanja so se v tem tednu učenci veliko igrali in izdelovali dekoracijo za šolske hodnike. Mlajšim učencem so pri ustvarjanju pomagali učenci prostovoljci iz 5. razreda. In še zanimivost: V tednu otroka ni bilo domačih nalog za učence od 1. do 3. razreda, oddelke ONIS-a in PPVI-ja, za učence od 4. do 9. razreda pa v petek, predstavniki skupnosti učencev šole od 6. do 9. razreda pa so za ta teden pripravili jedilnik po željah otrok. Teden otroka je bil pester in prepričana sem, da je vsak učenec v njem našel kakšno dejavnost zase, ki mu je bila prav posebej všeč.

Tadeja Volavšek, mentorica SUŠ-a od 1. do 5. razreda

INTERVJU S SKUPINO PROTI TOČI PROTI POLEDICI

Športni dan in druženje s starši nam je popestrila glasbena skupina Proti toči proti poledici. Člani te skupine so Peter Šenekar, Iztok Kočvar, Marko Furek in Denis Čuček. Pogovarjali smo se z gospodom Čučkom in gospodom Kočvarjem.

Ali nam lahko povesta, kako se je vse skupaj začelo? Kdo je ustanovil vašo skupino?

Pozdravljeni! Sem Denis in skupino sem ustanovil s Petrom Šenekarjem leta 2011. S Petrom sva nekoč imela že rokarski bend, ki je kasneje razpadel, potem pa sva ustanovila skupino Proti toči proti poledici, v kateri sva na začetku igrala samo midva, šele kasneje - čez kakšno leto ali dve - pa sta se skupini pridružila še Iztok na bobnih in Marko na bas kitari.

Imate zelo zanimivo ime. Od kod ideja za ime in zakaj takšno ime?

Ideja za takšno ime je nastala čisto slučajno, ko sta enkrat Peter in Denis šla na televizijo snemat neko oddajo in nista imela imena. Tam je bil nek glasbenik, ki jima je rekel, da skupina potrebuje ime. Rekla sta, da nimata imena, in jima je rekel, da potem pa naj bodo Proti toči proti poledici ali kaj podobnega. Peter in Denis sta se strinjala in tako je to ime ostalo.

Kako dolgo že skupaj nastopate in kje nastopate? Ali nastopate tudi v tujini?

V tujini še ne nastopamo, po Sloveniji pa v sedanji zasedbi nastopamo približno 4 leta.

Kdo je glavni v vaši skupini?

Glavnega nimamo, vsi smo poenoteni in enakopravni.

Ali porabite veliko časa za vajo?

Za vajo porabimo kar precej časa. Redno je treba vaditi instrument, se uskladiti, se kdaj dobiti, zaigrati pesem, preden greš na oder, tudi doma vaditi in se pripraviti. Vadimo vsaj pol ure do ene

ure na dan, da ohranjamo kondicijo, kot skupina pa se dobimo enkrat do dvakrat na mesec, da preigramo naš program.

Se preživljate samo z igranjem v skupini ali imate še druge poklice?

V glavnem smo glasbeniki po duši in po srcu, vsi pa smo tudi učitelji in poučujemo igranje instrumentov.

Ali ste kdaj razmišljali, da bi imeli v skupini tudi pevko?

Zaenkrat še tega nismo razmišljali, velikokrat se pa sicer zgodi, da na kakšen koncert pride na oder gostja ali pevka in popestri rundo ali dve.

Vaša pesem HD paket, ki ste jo februarja letos objavili na kanalu Youtube, je dosegla nekaj čez 4000 ogledov. Ali pripravljate še kakšno pesem?

Pesem je že v delu. Peter je že napisal tekst, Denis pripravlja pesem in jo že snemamo, tako da upam, da bo čim prej pripravljena za objavo.

Kakšni so vaši cilji za prihodnost? Morda nastop na pesmi Evrovizije?

To zaenkrat ni naš cilj, mogoče pa kdaj v prihodnosti, saj smo še relativno mladi.

Za konec pa, če imate kakšen nasvet za koga, ki si prav tako želi ustanoviti skupino ali pa igrati v kakšni skupini.

Zagotovo imava odličen nasvet. Če imaš željo, če razmišljaš o tem, potem danes to naredi. Danes pokliči prijatelje, da se dobite v garaži in začnite delati. Kakorkoli, s komerkoli, kjerkoli, zakaj pa ne. Ko smo bili majhni, smo mislili, da to ne gre, a smo ugotovili, da gre. Vsaka stvar se da, če si jo le želiš, tako da če imate željo, le začnite.

Hvala za vaš odgovore in še veliko uspehov na glasbeni poti.

Klara Sedonja, 6.a, Marcel Čučko Grajner, 6. b

ŠPORTNI DAN – KROS

V soboto, 29. 9. 2018, smo imeli na Poleni športni dan, na katerem smo se družili s starši ter sošolci. Jutro se je pričelo s prinašanjem prigrizkov ter peciva, ki so ga prinesli naši starši. Meni je teknilo pecivo in vse ostalo, kar je bilo na mizah, čeprav nisem poskusil vsega, saj me je čakal tek. Pred tekom sem še igral nogomet z bivšimi sošolci ter odtekel en krog za ogrevanje. Čez nekaj časa je bil za tek določen 6. razred. Krog sem odtekel malo težje, saj sem se izmučil pri nogometu, vendar sem prišel do cilja. Na koncu sem se še malo družil s sošolci in potem odšel domov. Športni dan mi je bil zelo všeč.

Anej Horvat, 6. a

V soboto, 29. 9. 2018, smo imeli športni dan, na katerega so bili povabljeni tudi starši. Na ta dan je potekal tudi kros. Zbrali smo se ob 8.45 na Poleni. Poiskali smo svoj razred, kjer smo dobili tekmovalne listke, ki smo jih na cilju dali učiteljem. Tekli so vsi razredi od 1. do 9. razreda in tudi učenci oddelkov ONIS ter PPVI. Nekaterim učencem so se pri teku pridružili tudi starši. Vse tekače smo spodbujali in jim na koncu zaploskali. Podatke o najhitrejših učencih pa sva zbrali od 4. razreda naprej. Najhitrejši med fanti četrtega razreda je bil Enej Krček, drugi je bil Tobija Rusjan, tretji pa Gal Šuman Nikl. Prvo mesto med deklicami je zasedla Rebeka Gonza, za njo je na cilj pritekla Ana Kos, tretja pa je bila Saša Gaube. Nato so pričeli s tekom dečki in deklice 5. razreda. Prvi na cilju je bil Gal Verbošt, drugo mesto je zasedel Tomaž Gonza, tretje mesto pa je zasedel Andraž Petek. Najboljše deklice so bile Eva Kaučič na prvem mestu, Maja Košnik na drugem in Alina Krajnc na tretjem. Sledili so 6. razredi. Na prvem mestu je bil Jakob Slana, na drugem mestu Maj Tušek, na tretjem pa Rok Babič. Deklice na prvih treh mestih so bile: Klara Sedonja na prvem mestu, Vita Majcenovič na drugem mestu, na tretjem pa Ivana Šavli. Sledijo fantje iz 7. razreda. Prvi je bil Vito Ivančič, drugi je bil Gal Marko tretji pa Tomaž Trajbar. Po fantih so bile na vrsti punce. Prvo mesto je zasedla Tajda Krček, za njo je na cilj pritekla Zala Pal, tretja pa je bila Saša Gjura Meke. Za 7. razredom so štartali osmi razredi. Tudi njim je šlo odlično. Najuspešnejši fantje so bili: Denis Volšek, ki je zasedel prvo mesto, na drugem mestu je bil Jakob Sedonja, na tretjem pa Vid Roškarič. Najuspešnejše punce pa so bile: Tinkara Krajnc kot prva, druga je bila Nika Strelec, tretja pa Ana Markoli Jazbec. Sledili so deveti razredi. Med fanti je bil na prvem mestu Sergej Fekonja, na drugem mestu je bil Luka Katan, na tretjem pa Rene Krivec. Punce na prvih treh mestih so bile: Lana Žvajker na prvem mestu, Timoteja Kramberger na drugem mestu, na tretjem pa Tia Neuvirt. Po krosu in podelitvi, kjer so najboljšim učencem in staršem podelili priznanja, nas je zabavala skupina Proti toči proti poledici, v kateri igra tudi naš učitelj, g. Peter Šenekar. Nekateri razredi so si pekli kostanje, nekateri so se pogostili s pico ter pecivom in z različnimi sokovi. Zabavali smo se vse do 13. ure, nato pa smo odšli domov.

Živa Jemenšek 6.a, Eva Grajfoner 6.b

SREDNJEVEŠKE DELAVNICE

Učenci 5-ih razredov smo se v sredo, 3. 10. 2018, zbrali na avtobusni postaji v Lenartu. Pripravljali smo se na odhod na srednjeveške delavnice na gradu Muretinci. Peljali smo se z avtobusom. Ko smo stopili skozi grajska vrata, smo spoznali gospoda barona, ki nam je predstavil življenje na gradu in njegova stroga pravila. Eno od njih je bilo, da se na gradu ne pogovarjamo, ampak se priklonimo.

Udeležili smo se različnih delavnic. Na prvi smo spoznali srednjeveško orožje in viteško bojevanje. Povedali so nam, kako so se včasih mečevali. Po končani delavnici smo odšli na drugo, in sicer na tiskarsko, na kateri so nam predstavili pripomočke za tiskanje in kako so včasih tiskali stvari. Na tej delavnici smo se trudili prebrati stavek iz Katekizma, ki ga je napisal Primož Trubar. Bilo je težko. Na naslednji delavnici so nam predstavili grbe, nato pa kovaštvo. Na tej delavnici smo se naučili kovati stvari. S kladivom smo udarjali po sveže narejenem kosu kovine in ugotovili, da je kovaštvo zelo težko. Nato smo odšli na delavnico streljanja z lokom. Z lokom smo poskusili zadeti tarčo. Potem smo igrali različne igre, kot so igra borbe z vrečami, podajanje steklenice in hoja s hoduljami. Sledila je plesna delavnica, kjer smo se učili star srednjeveški ples. Na naslednji delavnici smo spoznali staro pisavo. Za spomin smo dobili kartico s svojim imenom v stari pisavi. Nato je sledila izdelava papirja. Na delavnici smo izdelali papir tako, da smo položili roko z okvirjem v mešanico različnih snovi. Zadnja delavnica je bila lončarstvo. Vsi smo lahko poskusili narediti svoj izdelek iz gline. Na koncu smo kupili še spominke. Nazaj v Lenart smo prispeli navdušeni nad delavnicami in vsem, kar smo se naučili.

Jurij Horvat, 5.c

Deveti, sedmi in peti razredi smo se odpravili na srednjeveške delavnice. Obiskali smo veliko različnih delavnic: lončarja, plesne delavnice, lokostrelstvo, izdelavo papirja, kovaštvo in kaligrafsko delavnico. Zanimanje smo pokazali pri lokostrelstvu, ko smo streljali z lokom, in pri lončarju, ko smo sami ustvarjali z glino. Tudi kupili smo si lahko kaj. Zanimiv nam je bil tudi ogled orožja. Najbolj pa nam je bilo všeč, ko so na začetku ogleda povedali, da učitelji in učiteljice nimajo besede. V tem dnevu smo se naučili veliko novega. Ta dan smo se res zabavali in mislim, da nam bo res ostal v spominu.

Živa Strmčnik Muhič, 5.c

V delavnici o lončarstvu smo lahko tudi sami ustvarjali iz gline. Zapomnila sem si, da ko narediš nekaj iz gline, moraš z vrstico odstraniti glino s stroja, nato pa mora ta izdelek gospod dati v peč na 800 stopinj celzija. Gospod je govoril hrvaško, a učiteljica je razumela in nam je prevedla, nekaj pa smo razumeli sami. Zanimiva mi je bila tudi plesna delavnica. Prišli smo v plesno dvorano, začeli smo plesati in en dva tri smo že plesali na glasbo. Ples je bil lahek, za nekatere pa tudi težek, a smo se naučili. Brez skrbi, s fanti se nismo rabile držati za roke. Gospa in gospod sta bila zelo utrujena, a vesela, da smo prišli.

Lara Kavran, 5.a

Tradicionalna tekma v odbojki med učitelji in devetošolci – ponovna zmaga učiteljev.

AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA

V oktobru je potekala akcija zbiranja odpadnega papirja. Zbranega je bilo 19000 kg papirja. Cena za kilogram papirja je bila tudi tokrat 0,10 EUR. Naslednja akcija bo potekala v spomladanskih mesecih.

Zbrani kilogrami po razredih:

RAZRED	KG	RAZRED	KG
1.a	998	5.c	784
1.b	201	6.a	741
1.c	689	6.b	344
2.a	666	6.c	1050
2.b	832	7.a	1305
2.c	330	7.b	511
3.a	983	8.a	1708
3.b	637	8.b	1141
4.a	956	9.a	824
4.b	732	9.b	2130
5.a	651	ONIS	214
5.b	869		

EKO tim OŠ Lenart

ZBIRALNA AKCIJA ZA MARIBORSKI AZIL

Od 1. 10. do 5. 10. 2018 je na OŠ Lenart potekala zbiralna akcija za živali v Zavetišču za živali Maribor. Hrano, priborljške, odeje, koce, povodce in ostale potrebščine je prispevalo 25 učencev iz različnih razredov redne osnovne šole in oddelkov z nižjim izobrazbenim standardom ter trije učitelji. Vsem se iskreno zahvaljujem. Še posebej so se izkazali Nika Strelec, Anja Ketiš Radič, Jurij Horvat ter Nuša in Lara Hirtl. Kar smo zbrali, in tega je bilo okrog 100 kg, smo predali gospe Žani Klobučar, ki se je za zbrano iskreno zahvalila in obljubila, da bodo predstavniki Zavetišča za živali Maribor na naši šoli z veseljem izvedli predavanje oziroma delavnice na temo o živalih v zavetišču.

Darka Sukič

SLOVENSKI TRADICIONALNI ZAJTRK

Zajtrk je najpomembnejši obrok, saj te napolni z energijo, ki jo potrebuješ čez dan. Za zajtrk je dobro jesti lahko hrano, kakšen kos kruha ali pa sadje. Priporočeno je, da je sadje vključeno vsaj pri enem obroku. Vsako leto na vseh šolah praznujemo tradicionalni slovenski zajtrk. Letos je bilo to 16. 11. 2018. Na ta dan tudi nismo imeli pouka. V šoli smo se zbrali malo pred 8.00. Preden smo začeli jesti, nas je obiskal g. Vogrinčič - čebelar iz Močne. Povedal nam je nekaj zanimivosti in podatkov o čebelah in njihovem medu. Po čebelarjevem govoru je eden pri mizi odšel po krožnik kruha, po med in po maslo. Po mleko in jabolko pa si je odšel vsak sam. Po dobrem in obilnem zajtrku smo odšli vsak v svoj razred. Imeli smo tehniški dan. Učenci 6-ih razredov smo izdelovali beležko za kuharske recepte. Za izdelavo smo rabili karton, lepilo, liste, tapeto, leseno ploščico, ravnilo ter škarje. 10 listkov smo prepognili na pol in jih na robovih zalepili skupaj, nato smo iz kartona izrezali dva pravokotnika, ki sta predstavljala platnico, in košček tapete, ki je združevala platnici. Ko smo to imeli izrezano, smo na tapeto položili dva koščka kartona in vmes položili leseno deščico. Še preden smo zalepili tapeto na karton, smo z ravnilom preverili, če je dolžina na levi in desni strani enaka. Ko smo zalepili, smo odstranili deščico in tja, kjer je prej ležala deščica, vstavili liste. Ko so listi držali, smo list, ki smo ga pobarvali in uredili že nekaj dni prej pri tehniki in tehnologiji, prerezali na pol. List smo natančno zalepili na začetno platnico in odvečni del zapognili na prvo stran platnice. Na končni platnici smo ponovili enako. Beležko smo okrasili in v njo zapisali okusne recepte. Tehniški dan mi je bil zelo všeč in všeč mi je bil tudi moj izdelek.

Eva Grajfoner, 6. b

Zajtrk je najpomembnejši obrok v dnevu. Ljudje bi morali vsak dan zajtrkovati, saj nam prav ta da dovolj energije do naslednjega obroka. Po navadi za zajtrk jemo kosmiče, kruh z marmelado in drugimi namazi, jajčke na različne načine, čaj, kakav, mleko ... Tradicionalni slovenski zajtrk pa je zajtrk, ki je značilen za Slovenijo, in prav tega smo se udeležili 16. 11. 2018. Na ta dan smo imeli

učenci od 6. do 9. razreda tudi tehniški dan. Ob 8.00 se nam je predstavil čebelar, g. Vogrin, in nam povedal nekaj o čebelah, o zgodovini čebelarstva in o medu, kasneje smo pa skupaj zapeli himno čebelarjev. Namen tradicionalnega slovenskega zajtrka je, da zaužijemo hrano domačega porekla oz. hrano z bližnjih kmetij ali od lokalnih pridelovalcev. Zato smo z veseljem pojedli domači kruh z maslom ter medom, popili domače mleko in se posladkali z jabolkom. Nato smo šli vsak v svoj razred in delali, kar nam je bilo naročeno. Učenci 6. razredov smo delali knjižico receptov, učenci 7. razredov so delali raglje in hotel za žuželke, učenci 8. razredov so delali »smutije«, namaze in šli na pohod, učenci 9. razredov pa so imeli predavanje o zdravi prehrani. Sem v 6. razredu in sem izdelovala knjižico receptov. Za knjižico smo potrebovali 10 A5 lističev, okrašen A5 list, lepenko, nekaj receptov, škarje, lepilo in majhen del tapete. Najprej smo 10 lističev prepognili na pol in jih zlepili skupaj. Nato smo iz lepenke izrezali A5 obliko in nanjo prilepili majhen del tapete. Nato smo nanjo prilepili okrašen A5 list in tako dobilo platnico. Potem smo prilepili še 10 lističev in v nastalo knjižico prepisali zanimive recepte zdravih jedi.

Živa Jemenšek, 6. a

V novembru so učenci imeli naravoslovni dan. V okviru dneva slovenske hrane smo se poslužili slovenskega tradicionalnega zajtrka. Ta dan smo torej zajtrkovali izključno slovensko hrano. Tako smo si v prvih razredih pripravili svoje pogrinjke, saj so učenci od doma prinesli vsak svoj prtiček, krožnik, skodelico ter pribor. Sami so si na črni kruh namazali maslo in med. Popili so tudi domače mleko. Posladkali so se z avtohtonim jabolkom. Da je bil dan poseben, smo prižgali čajne svečke na mize. Nazadnje smo se odpravili do bližnje govedorejske kmetije, kjer so si učenci ogledali govedo, mlekarno, najzanimivejši pa jim je bil veliki traktor.

Ksenija Šteflič, učiteljica 1. c

PLAVALNI TEČAJ TRETJIH RAZREDOV

Bili smo na plavalnem tečaju. Vsak dan smo se zbrali na avtobusni postaji. Začeli smo v ponedeljek. Z avtobusom smo se vozili v Terme Ptuj. Razporedili smo se v skupine. Moja skupina se je imenovala Skati, učiteljica pa je bilo ime Neja. Bila je zelo prijazna. Plavali smo prsno, hrbtno in kravl. Meni je najboljšo šlo hrbtno. Plavali smo v velikem in malem bazenu. Zadnji dan sem plavala 12 minut. Osvojila sem zlato diplomu. Šli smo tudi na tobogan. Bilo je naporno, lepo, a tudi zelo zabavno! Ob koncu smo bili zelo ponosni nase.

Ida Skok, 3. a

V ponedeljek smo se odpravili na plavalni tečaj. Z avtobusom smo se peljali v Terme Ptuj. Tam smo se preoblekli in se postavili v kolono. Za učiteljem smo šli pod tuš. Potem smo se razgibali v malem bazenu. Dali so me k učitelju Juretu. Tam smo se naučili kravl, prsno in hrbtno. Zadnji dan smo imeli tekmovanje v plavanju. Dobil sem srebrnega delfinčka.

Luka Vukičević, 3. a

Po krompirjevih počitnicah smo imeli plavalni tečaj. Na bazenu smo najprej oblekli kopalke, nato pa so nam plavalni učitelji povedali pravila. Potem smo šli v mali bazen za neplavalce in se igrali igro »ledene babe«. Nato smo se razdelili v skupine. Moj plavalni učitelj je bil Gregor Zorko. Najprej smo se učili kravl. Po plavalnem tečaju smo se preoblekli in pojedli malico. Ko smo se peljali proti Lenartu, je učitelj Gregor prosil šoferja, če nas zapelje do šole. Tisti, ki so se peljali s kombijem, pa so nas čakali na postaji. V torek sem bila v skupini učitelja Jureta. Učili smo se kravl, skok na glavo in žabico. Naslednji dan je Jure Maja vprašal, koliko prstov kaže pod vodo. Maj je pogledal z očali, a ni povedal pravilno. Jure ga je zato malo potunkal. V četrtek je Jaka prosil šoferja, če lahko predvaja risanko Avtobuski. V petek smo na avtobusu sedeli čisto zadaj. V ponedeljek, zadnji dan tečaja, smo plavali za delfinčka. Dobila sem srebrnega. Na koncu smo šli še na tobogan. Imela sem se zelo lepo.

Zara Vezovnik, 3. a

V ponedeljek smo šli na plavalni tečaj. Z avtobusom smo se vozili pol ure. Ko smo prišli tja, smo šli pod tuš in takoj v mali bazen. Prišli so plavalni učitelji in nas razdelili v skupine. Našemu učitelju je bilo ime Jure. Naučili smo se kravl, prsno in hrbtno. Na koncu smo imeli malico. Peljali smo se do šole. Tam smo se še učili. Zadnji dan smo šli še na tobogan.

Tina Danko, 3. a

V ponedeljek smo šli na plavalni tečaj. Na avtobusni postaji sta nas čakala avtobus in kombi. Iz Lenarta smo se odpeljali ob 7. 30. Vozili smo se pol ure. Ko smo prišli na Ptuj, smo se preoblekli v kopalke. Pričakali so nas plavalni učitelji. Brisače smo odložili na klop in šli pod tuš. Najprej smo šli v mali bazen. Igrali smo se »ledene babe«. Potem smo se razdelili v skupine. Bila sem pri učiteljici Juliji. Učili smo se žabico in kravl. V odmoru smo dobili banano. Potem smo skakali na glavo in na noge. Na koncu smo dobili malico.

Zala Verbošt, 3. a

V ponedeljek smo se dobili na avtobusni postaji v Lenartu. Ob 7.30 smo se odpeljali proti Ptuj. Ko smo prišli tja, smo šli v garderobo. Preoblekli smo se in počakali na učitelje, ki so nam povedali pravila. Nato smo se stuširali in šli v mali bazen. Malo smo se igrali in se razporedili v skupine. Prvi dan smo imeli učiteljico Julijo, druge dni pa učiteljico Uršo. Učili smo se žabico, kravl in hrbtno. Na koncu smo se stuširali, se preoblekli in pojedli malico. Posušili smo si še lase in šli na avtobus. Naslednji dnevi so potekali enako.

Saraja Lorenc, 3. a

V ponedeljek smo se zbrali na avtobusni postaji in šli na avtobus. Peljali smo se pol ure in prispeli v Terme Ptuj. Tam smo se preoblekli v kopalke. Najprej smo se igrali v malem bazenu. Začeli smo plavati različne discipline, to so kravl, žabica in hrbtno. Na koncu sem dobil zlatega delfinčka.

Vid Pšajd, 3. b

Po jesenskih počitnicah smo šli na avtobusno postajo. Avtobus nas je odpeljal v Terme Ptuj. Tam smo se naučili še boljše plavati. Večkrat smo skakali na glavo. Zadnji dan smo imeli ocenjevanje. Dosegel sem srebrnega delfina. Čisto na koncu smo se spustili po toboganu.

Aljaž Kolarič, 3. b

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji. Ko smo prišli v Terme Ptuj, smo se preoblekli in se šli kopat. Naučili smo se plavati prsno, hrbtno in kravl. Ko smo končali plavalni tečaj, smo se vračali v Lenart utrujeni in lačni.

Mai Cafnik, 3. b

V ponedeljek smo se zbrali na avtobusni postaji. Avtobus nas je pripeljal v Terme Ptuj. Tam smo se razdelili v skupine. Začeli smo plavati in vaditi različne discipline, to so: hrbtno, kravl in žabico. V vodi smo se tudi igrali igre, kot sta npr. bratec, reši me in kdo se boji črnega moža. Zadnji dan smo imeli ocenjevanje. Na plavalnem tečaju mi je bilo zelo všeč.

Gregor Ilich, 3. b

Po jesenskih počitnicah smo imeli plavalni tečaj. Imeli smo ga v Termah Ptuj. Tam smo se zelo zabavali in se učili plavati: hrbtno, kravl in žabico. V skupinah smo tudi skakali, se igrali in šli na tobogan. Bilo mi je zelo všeč.

Gašper Kolarič, 3. b

HOTEL ZA ŽUŽELKE

Že dolgo je bila prisotna želja, da bi na naši šoli poskrbeli za žuželke, ki imajo zaradi poseganja ljudi v naravo vse manj varnih zavetij. Obstoj žuželk je vse bolj ogrožen, saj človek z nepremišljeno uporabo pesticidov in drugih kemičnih sredstev posega v okolje žuželk in ruši naravno ravnotežje. Z gradnjo cest, urejanjem številnih igrišč in parkov v mestih izginjajo stara drevesa, grmovja in travnate površine, kjer žuželke odlagajo svoja jajčeca. Prenekaterne koristne žuželke so zato na robu izumrtja in zelo ogrožene. Tako sva se učiteljica naravoslovja in biologije, Janja Kojc in Natalija Červek, dogovorili, da bomo na šoli izdelali in postavili hotel za žuželke. Z njim želimo poskrbeti za skrivališča pikapolonic, ki so koristne, saj pojedjo veliko število listnih uši, za čebele samotarke in čmrlje, ki so pomembni opraševalci, za strigalice, ki jedo listne uši, pršice in jajčeca insektov, ki škodujejo zelenjavi in sadnemu drevju, ter za divje ose, pajke, mravlje, murne idr. Hotel za žuželke je zgradila oz. sestavila skupina učencev iz sedmih razredov v petek, 17. novembra 2018, v okviru tehniškega dneva. Delo je vodila učiteljica Natalija Červek, veliko pomoči pri izvedbi pa je prispeval naš hišnik, gospod David Ploj. Vsi sodelujoči smo prispevali kar nekaj naravnega materiala za gradnjo. Naša nova pridobitev se nahaja na vzhodni strani šole in vsi ste lepo povabljeni, da opazujete živali, ki se bodo spomladi začele naseljevati v njej.

Janja Kojc

TEHNIŠKI DAN – USTVARJAMO IZ RAZLIČNIH MATERIALOV

Vsako leto imamo tehniški dan na temo materiali, kjer učenci ustvarjajo v različnih delavnicah. Navadno intervjujamo učence in jih kaj povprašamo o delavnicah in njihovem mnenju. Letos pa smo nekaj vprašanj postavili gospodu Divjaku, ki je vodja teh delavnic.

Koliko let že izvajamo takšen tehniški dan?

Tehniški dan v takšni obliki izvajamo približno 10 let ali morda kakšno leto več, letnice se natančno ne spomnim, zelo dobro pa se spomnim izdelka, ki sem ga pripravil za prvi tehniški dan v takšni obliki. Dogovorili smo se, da bi učenci spoznavali ročne spretnosti in veščine naših prednikov, da bi pokukali v tehnično kulturno dediščino slovenjegoriškega človeka. K sodelovanju so bili povabljeni zunanji sodelavci, ki so znali izdelovati papirnate rože, plesti vrvi, plesti košare iz vrbovih šib, plesti krplje, izdelati grablje, plesti izdelke iz koruznega ličja, medicar ... Sam sem z učenci izdeloval lesene kankole v pomanjšani velikosti. Kankole so v preteklosti imele podobno vlogo, kot jo ima danes samokolnica, le da so bile lesene in brez košare. Tehniški dan smo tako poimenovali *Izdelki iz materialov naših babic in dedov*. Izvajali smo ga nekaj let, vendar je bilo vse težje najti zunanje sodelavce zanj. Naslednji problem je bil, da je teh nekaj ur, ki smo jih imeli na razpolago, bilo premalo, da bi učenci lahko osvojili nove tehnike in tako posledično niso dokončali izdelka. No, poleg tega pa tudi različnih naravnih materialov v tem letnem času (npr. ličja) ni bilo mogoče zagotoviti v zadostni meri. Tako smo na koncu v tehniški dan začeli uvajati tudi gradiva današnjega časa.

Kako se odločate, kateri izdelki bodo na razpolago vsako leto?

Tukaj ni velike znanosti; najprej je potrebno ugotoviti, koliko bo sodelujočih učencev. Da so skupine učinkovite, v njih ne sme biti več kot 12 sodelujočih (če govorimo v poprečju). Seveda pa je število prostih mest za določeno število odvisno od vrste dejavnosti, ki jo izvajajo v tej skupini. To leto sem načrtoval 18 različnih delavnic, vendar sta bili dve odpovedani. Ena je bila odpovedana zato, ker sta se vanjo prijavili le dve učenki, druga pa zato, ker je zunanji mentor, ki bi jo naj vodil, zbolel. Vedno

k sodelovanju povabimo vse tiste zunanje sodelavce, ki se radi odzovejo in so zanimivi tudi učencem. Dejavnosti morajo biti takšne, da učence zaposlijo za približno štiri ure ter da jih je moč izvajati v šolski učilnici. Učenci imajo vedno nekaj prostega časa, da lahko obiščejo tudi druge delavnice in se mogoče že odločijo, kje bodo sodelovali naslednje leto.

Za katere delavnice se učenci navadno najraje odločamo?

To je zelo različno - nekega stalnega pravila ni. Zgodi se, da neka delavnica komaj preživi, naslednje leto pa je zanjo veliko zanimanje in obratno. Letos je bilo največje zanimanje za izdelavo škrata in šivanje voščilnic.

Vi ste vsako leto mentor delavnice, v kateri se izdeluje nek lesen izdelek. Kaj vas navdušuje pri delu z lesom?

Kaj pa vem ... Les je lep, lepo diši in je mehek material. Mnogo toplejši je od kovine in plastike. Lepo se ga da oblikovati že z ostrim nožkom. Že kot enajstletnik sem prebiral Karla Maya in njegovega Vinetuja ter se navduševal nad Robinom Hoodom. Pri obeh junakih sem občudoval raznovrstne loke, ki sta jih uporabljala v bojih. V osnovni šoli sem tako marsikateri prost počitniški dan preživel z nožem, leskovo palico in s klanimi smrekovimi letvicami. Izdeloval sem različne loke in preizkušal raznovrstne puščice.

Katere delavnice so vam najljubše?

Najbolj so mi všeč tiste delavnice, ki jih ne predlagam sam, ampak me sodelavci presenetijo z zamislijo, idejo, ki jo bodo poskušali realizirati. Veliko bolj kot vsečna delavnica je pri organizaciji pomembno to, da so delavnice raznovrstne in da imajo dovolj izbire tako fantje kot punce, devetošolci in šestošolci, ročno spretnejši in tudi tisti, ki jim te stvari ne gredo tako dobro. Potrebno je imeti čim različnejše delavnice za uspešen tehniški dan.

Morda kakšna misel pred prihajajočim novim letom?

Preizkusite se v mnogih dejavnostih. Bodite aktivni, spoznajte samega sebe in bodite ustvarjalni. Spretnosti, ki jih boste pridobili z lastno aktivnostjo, so večne in jih ni moč pozabiti.

Anja Ketiš Radič, 9.a

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE ZA 8. RAZRED

V ponedeljek, 19. 11. 2018, je na naši šoli potekalo državno tekmovanje iz angleščine za osme razrede. Na šoli smo gostili 100 učencev in 60 mentorjev iz prekmurske in štajerske regije. Za uvod v tekmovanje smo pripravili dve glasbeni točki; Anna Katarina Zelenko je zapela pesem z naslovom Stay, mladinski pevski zbor pa pesem Count on me. Tekmovanja sta se udeležila tudi dva naša učenca (Hana Šalamun in Luka Kranjc), ki sta dosegla srebrno priznanje.

Aktiv učiteljic angleškega jezika

JESEN V PODALJŠANEM BIVANJU

Jesen v podaljšanem bivanju je potekala v znamenju gibanja in druženja. Lepo jesensko vreme je omogočalo, da smo se lahko veliko časa zadržali na šolskem dvorišču, kjer so se otroci igrali v peskovniku, risali na prostem, se igrali razne socialne in gibalne igre ali pa preprosto uživali ob božanju toplih sončnih žarkov. Učencem je bilo še posebej všeč, kadar smo učiteljice pripravile razne poligone in ovire, ki jih je bilo potrebno premagati. V primeru slabega vremena pa so otroci posegli po kockah ali družabnih igrah. Veliko časa smo namenili tudi ustvarjanju. Učenci so se učili osnov šivanja. Najprej so izbrali jesenski plod, ga izrezali in pobarvali. Nato smo učiteljice z luknjačem naredile luknjice, skozi katere so učenci napeljali volno. Pozabili pa nismo niti na jesensko dekoracijo. Ker nam jesen ponuja obilo plodov in drugega materiala, smo dekoracijo izdelali iz naravnih materialov. Bodice ježkov smo izdelali iz vejic, krošnje dreves pa so bile polne listov, ki so jih otroci prinesli iz bližnjih gozdov in parkov. V veliko pomoč pri izdelavi jesenske dekoracije so nam bili učenci petih razredov, ki so se v velikem številu udeležili našega povabila. Da je bilo druženje in ustvarjanje še prijetnejše, smo se ob koncu posladkali s piškoti in čajem, ki so nam ga pripravile naše pridne kuharice. V jesenskih mesecih pa se nismo samo gibal, družili, igrali in ustvarjali, opravljali smo tudi domače delo in različne vaje za ponovitev snovi.

Nina Pomberg

PROSTOVOLJSTVO NA OŠ LENART

Na naši šoli prostovoljstvo poteka že nekaj let. Učenci vsak ponedeljek obiščejo dom starejših občanov Lenart. Z njimi klepetajo in se igrajo različne igre. V mesecu decembru je bilo še posebej zabavno. Priredili smo tekmo v igri tarča. Čeprav bi takoj pomislili, da so učenci odigrali bolje in dosegli lepši rezultat, moram iskreno povedati, da so bili v zaostanku kar nekaj točk in so morali priznati poraz. Praznične dni pa smo jim polepšali tudi s kratkim programom naših učencev. Z dramatizacijo, s petjem in plesom so pripravili kratek kulturni program, ki se je odvijal v prostorih doma. Po prireditvi je naše učence čakala pogostitev.

Naši učenci prostovoljci so zapisali: »Za dejavnost prostovoljstvo smo se odločili, saj se radi družimo z ljudmi iz doma za upokoјence. Tam se igramo pikado, človek ne jezi se, domine, spomin in ciljamo na tarčo. Vsi upokoјenci so zelo prijazni in veseli ter se radi družijo z nami, tako kot mi z njimi. To je zelo prijetna izkušnja za učence ter upokoјence, saj se vedno zabavamo.«

Leonida Rokavec

NASTOP 2. C RAZREDA V DOMU STAREJŠIH OBČANOV LENART

V sredo smo šli v dom za ostarele. Pred nami je nastopala baletka. Potem smo nastopali mi. Nastopali smo Zrcalce in Pod medvedovim dežnikom. Zelo je bilo lepo. Tam so bili starejši ljudje. Najbolj mi je bil všeč nastop Elze in Ane. Na koncu smo dobili piškote.

Meta Firbas, 2. c

V sredo, 12. 12. 2018, smo nastopali v domu starostnikov. Imeli smo kratek nastop s starejšimi razredi. Tam mi je bilo zelo všeč. Najbolj všeč mi je bil hip hop ples. Videla sem starejše ljudi na invalidskih vozičkih.

Katija Božič 2. c

V sredo, 12. 12. 2018, smo šli v dom upokojencev. Tam smo nastopali Pod medvedovim dežnikom in Zrcalce. Z nami so nastopali tudi učenci višjih razredov. Starejši so se zahvalili in nam ponudili piškote, smokije, čipse, bobi palčke in pijačo.

Jan Stermecki, 2. c

V domu za ostarele smo nastopali Zrcalce in Pod medvedovim dežnikom. Pred nami je nastopala baletka. Zadnja točka je bila poskočna. Meni je bila najbolj všeč točka, ko sta dve puncici plesali hip hop. Na kocu so nam dali za jest in za pit. Tam živi tudi najina prababica.

Gal Vajngerl, 2. c

Šli smo v dom za ostarele. Na nastopu sem bil zajec. Igrali so še na saksofon, na harmoniko in boben. Videl sem tudi balet, deklamiranje, petje in ples. Ko je bilo konec nastopa, smo dobili kekse, bobi palčke, čips in še smokije. Ko smo se najedli, smo šli nazaj v šolo.

Jan Vajngerl, 2. c

BOŽIČKOVE ŠPORTNE IGRE

V zadnjem tednu decembra smo za učence I. triade izvedli Božičkove športne igre v telovadnici šole, k sodelovanju pa smo povabili tudi mlajše učence s programa z nižjim izobrazbenim standardom. Pomočniki pri pripravi pripomočkov so bili učenci 4. razreda, ki so ta dan že navsezgodaj zavili žoge v ovojni papir, napihnili balone in prešteli drobne rekvizite. Hišnik David je pripravil in v času iger urejal ozvočenje, kuharice pa so poskrbele za čaj med igrami. Po malici so se v telovadnici zbrali učenci ter se skupaj z učiteljicami in učiteljem ob glasbi razgibali, nato pa se razvrstili v skupine. Ko so štiri skupine izvajale naloge, so druge štiri spremljale in navijale zanje, nato pa so skupine vloge zamenjale. Za 168 učencev je bilo pripravljenih pet različnih iger, v katerih so prenašali darila, z njimi preskakovali ovire, jih potiskali med kiji in si jih podajali v koloni nad glavami. Po vsaki igri so si skupine priigrale točke, ki jih je na koncu Božiček, ki nas je obiskal, pomagal sešteti in razglasil dosežena mesta skupin. Božiček je vsem tekmovalcem prinesel sladka darila, saj so se prav vsi trudili pri izvedbi iger, se pošteno razgibali, se ob tem tudi zabavali in se imeli lepo.

Tadeja Volavšek

BOŽIČNI KONCERT OŠ LENART

V prazničnem decembru učenci in delavci OŠ Lenart že tradicionalno pripravimo božični koncert v Domu kulture Lenart. V torek, 19. 12. 2018, so se tako polni dvorani s pesmijo predstavili vsi trije zbori naše šole. Najprej je nastopil CICI pevski zbor, ki ga vodi mentorica Darinka Kolarič, nato pa sta sledila otroški in mladinski pevski zbor pod vodstvom Marine Zimič. Božični koncert so popestrili še drugi nastopajoči: skupina plesalk s hip hop točko (Karin Rojko, Tinkara Krajnc, Nika Strelec, Nika Vezovnik, Nika Lukavečki, Tina Tomašev, Iza Pšajd) ter plesni par Adelisa Dobaja in Ela Sirk, ki sta zaplesali ob pesmi Greva naredit snežaka (mentorica obeh plesnih točk je bila Emica Jelatancev), trio trobent (Eva Ožinger, Filip Vinter, Jan Bauman), Nika Strelec, Matevža Markoli, Neža Golob in Ana Jelen so zapeli pesem Spet, Anna Katarina Zelenko in Lara Žnuderl pa pesem iz Ledenega kraljestva z naslovom Zaživim. Orffova skupina je zaigrala pesem When the saints go marching in (mentorica vseh omenjenih glasbenih točk je bila Marina Zimič), koncert pa so v celoto povezali recitatorji (Saša Vukovič, Eva Grajfoner, Tamara Rotar, Žiga Žizek, Klara Sedonja in Katarina Dajčman) s prazničnimi pesmimi. Na koncertu so svoje veščine pokazale tudi baletke (Adelisa Dobaja, Klara Sedonja, Vita Majcenovič, Niala Eva Kores, Barbara Zorko, Ela Sirk), njihova mentorica je Tjaša Stergulec Repec, in flautistke (Zara Vezovnik, Neža Golob, Inja Majcenovič, Žanet Kurnik, Katarina Dajčman, Lucija Vinter, Katja Smonkar, Saraja Lorenc, Julija Nina Muršak) s pesmijo White Christmas (mentorica Nija Androjna), vse glasbene nastope pa je na klavirju spremljala Slavica Kurbus. Ob tem se vsem učiteljem Konservatorija za glasbo in balet Maribor, Podružnična šola Lenart, zahvaljujemo za sodelovanje. Njihova pomoč ter delo in trud vseh mentorjev in nastopajočih so namreč omogočili, da smo tudi letos lahko uživali v lepih nastopih in ubranem petju. Koncert se je zaključil s skupnim nastopom otroškega in mladinskega pevskega zbora, ki sta nas s pesmijo Božični čas popeljala v čarobne praznike.

Simona Peserl Vezovnik

PRAZNIČNI DECEMBER V PODALJŠANEM BIVANJU

Praznični mesec, veseli december, smo v podaljšanem bivanju obogatili z različnimi dejavnostmi. Učiteljice smo poskrbele, da to ni bil običajen mesec, pač pa mesec poln pričakovanj, veselja in radosti. Pravo zimsko in praznično vzdušje smo pričarali z zimsko dekoracijo. Učenci in učenke so izdelali slike z zimskimi motivi in praznične nogavice, ki krasijo hodnike naše šole. Mesec december je bil mesec ustvarjalnosti, saj smo poleg zimske dekoracije za hodnike izdelovali tudi okraske za učilnico in dom ter voščilnice za domače. Prebrali smo pravljico z naslovom Objemi me, prosim, ki je med učence prinesla posebno toplino. Da nam je bilo pri srcih še lepše, smo se objeli in si povedali, da se imamo radi. Posebno veselje in navdušenje je bilo ob čajanki. Čaj je zadišal v raznobarnih skodelicah, saj so učenci prinesli svojo najljubšo skodelico. Da je bila čajanka še prijetnejša, so učenci izdelali dišavnice iz pomaranč in klinčkov, učiteljice pa smo otroke razveselile s piškoti. Pripravili smo še pogrinjek in ob glasbi uživali svoj najljubši čaj. Veseli december smo zaključili s šolskim prazničnim kinom. Projekt kino ni trajal samo en dan, namenili smo mu več dni. Učenci so nekaj dni prej izdelali tulce za kokice in okrasili vstopnice. Na dan ogleda smo pripravili učilnice, ob vstopu v praznično kino preluknjali vstopnice, razdelili kokice in uživali ob gledanju risanega filma s praznično vsebino. Vse aktivnosti so potekale v mirnem in sproščenem vzdušju, zato nam bo dogajanje v mesecu decembru ostalo še dolgo v spominu.

Nina Pomberg

DOGAJANJE V DRUGEM RAZREDU

Sedli smo lahko na traktor. Premikal sem krmilo in sedel na majhnem sedežu. Želim si peljati traktor. (Maj Majer, 2. a)

Bili smo na kmetiji, kjer sem lahko božala psa in kokoši. Videli smo pujse, krave in telička. Rada imam živali. (Sara Grbič, 2. a)

Na šolskih delavnicah sem naredila adventni venček iz bleščic in okraskov. Pomagali sta mi mamica in sošolka. (Mia Bračko, 2. a)

Najbolj mi je bila všeč predstava v vrtcu. Naslov predstave je bil Objem prijateljstva. (Zoja Eder, 2. a)

ODDELKI PPVI

V mesecu oktobru smo v sklopu kulturnega dne obiskali grad Muretinci, kjer so nam predstavili izdelavo papirja, kaligrafijo (abstraktno oblikovanje pisave), lončarstvo, lokostrelstvo, srednjeveški ples in srednjeveške igre za otroke. V predstavljenih dejavnostih smo se tudi preizkusili. V mesecu novembru smo se udeležili plavalnega tečaja v termah Radenci, kjer nas vsako leto lepo sprejmejo. Učili smo se tehnik prilagajanja na vodo in elementov plavanja po metodi Halliwick. Učenci zelo radi obiskujejo tečaj plavanja. Tečaj plavanja za učence ni le omogočanje športnega napredka, ampak tudi družabni dogodek. Mesec december je mesec, ki otrokom pričara veliko čarobnosti. Tudi večji otroci v tem niso nobene izjeme. V tem čarobnem mesecu so nam nasmeh na obrazih pričarale vzgojiteljice iz vrtca Lenart, ki so nam pripravile predstavo. Učenci so v predstavi zelo uživali. Skupaj so prepevali in zaplesali.

Sabina Mulec in Mateja Bela

GLEDALIŠKI KLUB

V letošnjem šolskem letu obiskuje izbirni predmet Gledališki klub 17 učencev naše šole. V okviru slednjega urijo svoje veščine najrazličnejših vrst nastopanja (deklamiranja, recitiranja, improvizacije...), vadijo zapis scenarija, premagujejo tremo pred občinstvom, spoznavajo osnovne gledališke pojme in bonton ter drugo. V septembru pa so se učenci gledališkega kluba lahko поблиže srečali tudi z vrhunsko uprizoritvijo Linhartove Županove Micke, ki je bila na povabilo Občine Lenart pod okriljem SNG Ljubljana izvedena v Domu kulture Lenart. Tam so lahko kot »mladi gledališčniki« občudovali znana gledališka imena iz prve vrste ter se z njimi družili tudi po predstavi, kar je bila resnično izjemna izkušnja, ki bo vsem ostala v lepem spominu. O tem pričajo tudi zapisi fotografskega objektiva.

Tadeja Kurnik Hadžiselimovič

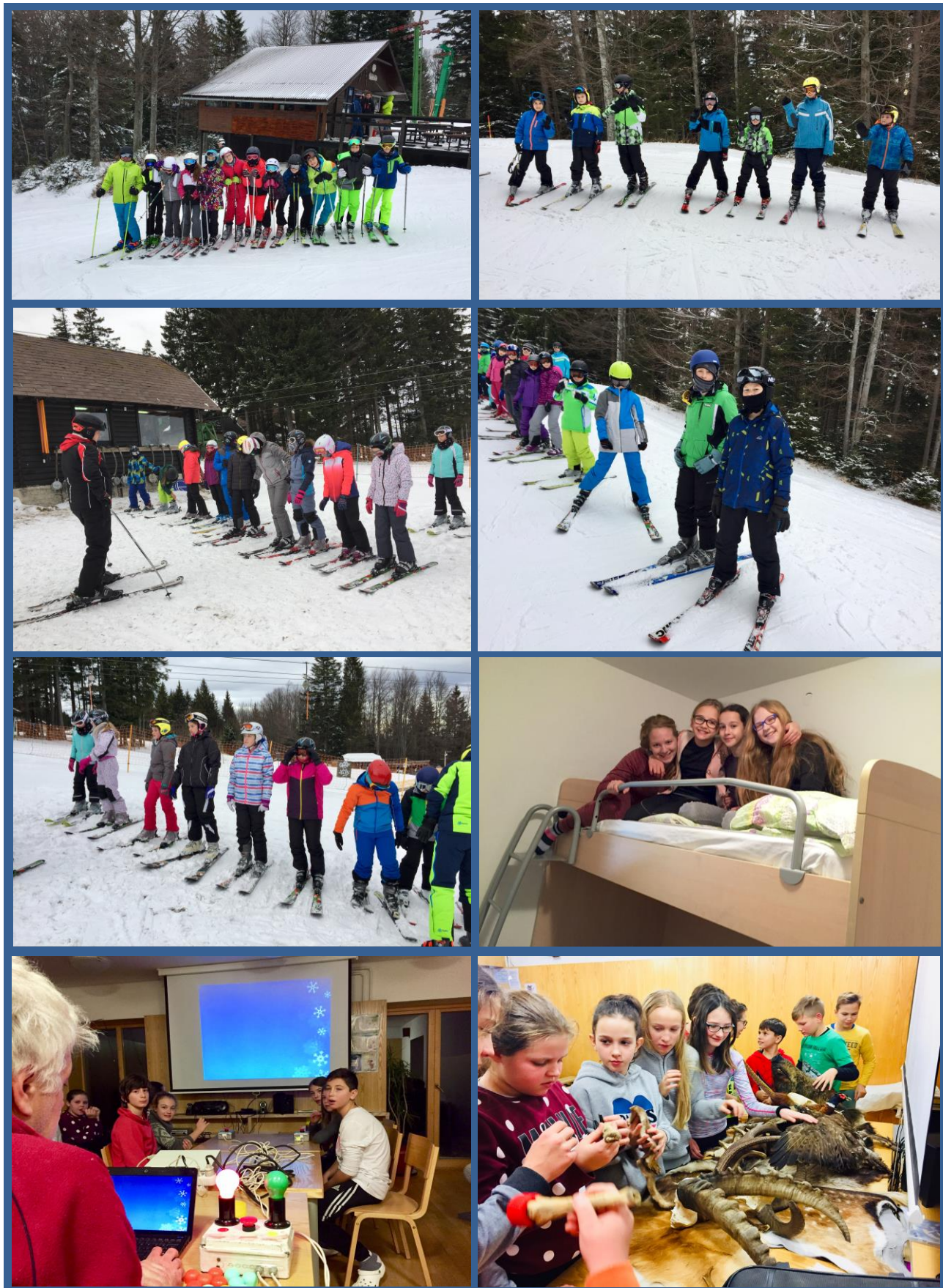

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Tudi v letošnjem letu so se šestošolci odpravili na Areh v zimsko šolo v naravi. Kar 51 otrok je s prijetnim domovanjem v Čandrovi koči pričelo že prvi dan po zimskih počitnicah, 3. 1. 2019. Z lenarškimi glasovi in dobro voljo smo napolnili domala vso kočico in jo preželi s svojimi stvarmi, s svojo prtljago ter si tako ustvarili domače vzdušje. V njem smo uživali vseh pet dni, bolj ali manj vpleteni v najrazličnejše dejavnosti. Po vsakodnevnem smučanju smo namreč vsak dan dočakali še kakšen »obisk«, ki je zapolnil prosti čas z zanimivimi in poučnimi informacijami. Ob FIS pravilih, ustvarjanju snežnih skulptur in večernem pohodu sta nas ob astronomskih podatkih najbolj očarala lovec, ki je s seboj prinesel kar dve vreči avtentičnega lovskega materiala (od rogov, zobovja najrazličnejših živali in vse do glave divje svinje) in nas s pripovedovanjem ter poučevanjem iz lastnih izkušenj nenehno puščal odprtih ust, in splavar, ki nas je z bratom dvojčkom (tega nekateri učenci še danes iščejo po sobah Čandrove kočice (*ha ha ha*) popeljal iz daljne zgodovine splavarjenja vse do tovrstnih podvigov na Dravi v današnjem času. Največ časa pa so učenci seveda preživeli na smučeh. Čeprav je bilo kar 29 začetnikov, so po zaslugi marljivih in potrpežljivih učiteljev ter seveda lastnega truda in volje zadnji dan vsi privijugali med postavljenimi vratnicami do ciljne črte. Zadovoljstvo na njihovih

obrazih pa je poplačalo trud vseh. A učenci niso bili pridni le na snežnih strminah, temveč so se izkazali tudi pri medsebojnih odnosih, jutranjem ocenjevanju sob in nasploh pri spoštovanju pravil in dogovorov. Zato, dragi učenci, smo ponosni na vas.

Razredniki 6-ih razredov

BILI SMO NA IZLETU V LONDONU

London je vele mesto v Angliji in je glavno mesto Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske. Mesto so ustanovili Rimljani okrog leta 50 pod imenom Londinium na severni brežini Temze. Verjetno je v 2. stoletju n. št. postal prestolnica rimske province Britanije. Po padcu rimskega cesarstva je mesto propadlo. V 9. stoletju so ga zavzeli Danci, ki so ga po porazu prepustili Alfredu I. V 10. stoletju so ga napadli Normani, proti katerim si je London zagotovil mir s pomočjo plačila. Postopoma se je začel razvijati v prvo mesto Anglije. Leta 1066 je po porazu Angležev prišel na oblast William Osvajalec, ki je zgradil trdnjavo Tower. Leta 1665 je v mestu med prebivalci pustošila kuga, leta 1666 pa je prišlo do ogromnega požara, ki je uničil večino mestnega središča. Ponovna izgradnja mesta je trajala okoli 10 let in na začetku 18. stoletja je bil London že največje mesto na svetu.

Danes v njem živi 8 milijonov prebivalcev. Je eno najpomembnejših poslovnih, kulturnih, političnih in izobraževalnih središč na svetu. Ime se tradicionalno nanaša na ožje mestno središče, City of London, od 19. stoletja pa kot London označujemo celotno metropolitansko območje, ki je zraslo okoli središča. Leži ob reki Temzi na jugovzhodu Velike Britanije in je po večini kriterijev največje evropsko mesto. Je eno najpomembnejših svetovnih središč umetnosti, gospodarstva, zabave, turizma in transporta ter eno vodilnih finančnih središč. Po številu mednarodnih prihodov je eno najbolj obiskanih mest na svetu. Njegovih 43 univerz pa predstavlja največjo koncentracijo visokošolskih ustanov v Evropi. Leta 2012 je London postal prvo mesto, ki je tretjič gostilo moderne poletne olimpijske igre. Kako je potekal naš izlet: V četrtek smo z Dunaja odleteli v London in se namestili v hotelu. Prvi dan v Londonu smo se zbudili ob 7.30 in imeli zajtrk. Nato smo se peljali s podzemno železnico do centra mesta. Tam smo si ogledali veliko znamenitosti, med drugim tudi menjavo kraljeve straže. Nato smo sli s podzemno železnico na Oxford Street, kjer smo nekaj pojedli in nakupovali. Potem smo šli v Madam Tussauds, kjer smo videli veliko znanih oseb in se z njimi fotografirali. Naslednji dan smo se po zajtrku približno 1 uro in pol vozili s podzemno železnico do mestne vasi Greenwich. Povzpeli smo se na vrh hriba in z nogami stali na vzhodni in zahodni polobli naenkrat (ničelni poldnevnik). Sprehodili smo se skozi park, imeli nekaj prostega časa, nato pa se z ladjico peljali po reki Temzi. Na ladji smo videli Tower bridge in še veliko drugih znamenitosti. Na žalost prenavljajo Big Ben in ga nismo veliko videli. Nato smo šli na London Eye. Po London Eye smo se sprehodili do Shakespearovega gledališča, ki je edina lesena stavba v Londonu. Tretji dan smo takoj po zajtrku spakirali kovčke in odšli na avtobus, ki nas je zapeljal do Natural History muzeja in Kensingtonskih vrtov. V muzeju smo videli veliko dinosavrov, okostij, se poučili o razvoju človeka, o Zemlji itd.

Tine Jemenšek, 9. b

V Londonu sem res užival. Zelo dobro sem se razumel z vsemi, tudi učitelji so bili zelo strpni z nami. Res se je splačalo iti v London. (Matija Šamperl, 8. b)

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se odpravili na London Eye. Imeli smo res lep razgled in zares sem uživala. Če bi bilo možno, bi šla še enkrat. (Tjaša Kokol, 8. a)

Najboljše mi je bilo, ko smo zvečer bili v avli in se družili med seboj. (Maruša Žibek, 8. a)

Všeč mi je bilo, ko smo se družili s prijatelji, videli zanimivosti in se vozili s podzemno železnico. Videli smo Buckinghamsko palačo, šli smo v Madam Tussauds in na London Eye. (Matevž Markoli, 8. a)

Naš izlet v London je bil zelo zabaven, zanimiv in poučen. Prvič sem letela z letalom in bilo je zelo lepo. Ogledali smo si veliko zanimivosti. Odšli smo po nakupih na Oxford Street, se peljali z ladjico po Temzi, videli ves London z London Eye. Čeprav je London zelo lepo in veliko mesto, ne bi živela tam, ker mi je naš Lenart še vedno najlepši. (Neža Golob, 8. a)

Londona sem se zelo veselila, saj sem prvič letela z letalom. Znamenitosti so mi bile zelo zanimive, saj sem jih prej gledala po slikah, sedaj pa sem jih videla v živo. (Ana Jelen, 8. a)

London je zelo lepo mesto. Najboljše mi je bilo, ko smo se družili in hodili po mestu. Videli smo London Eye in Tower bridge. (Jon Fric, 8. a)

Všeč mi je bilo, da smo se lahko družili s prijatelji in se imeli zelo lepo. Učitelji niso bili tako strogi, kot so v šoli. (Leon Donko, 8. a)

Všeč mi je bilo, da sem tokrat doživela London s prijatelji. (Karin Rojko, 8. a)

London je zelo lepo mesto. Imajo zelo lepe stavbe, vrtove in vse je organizirano. Kot turist se z lahkoto orientiraš po mestu. (Jakob Sedonja, 8. b)

Všeč mi je bilo, ko smo šli v London Eye in v muzej. Bilo mi je zelo všeč in upam, da gremo še kdaj. (Alja Družovec, 8. a)

Najbolj mi je bila vseč vožnja z ladjico po Temzi in zelo lep razgled z London Eye. Všeč pa mi je bilo tudi, da smo se zvečer dobili v avli hotela in se družili. (Martina Potočnik, 8. b)

Všeč mi je bila vožnja z ladjico, kraljičina osebna straža na konjih in London Eye. Najbolj pa mi je bil všeč prosti čas za nakupovanje na Oxford Street-u. (Ana Kramberger, 8. b)

Najbolj mi je bil všeč London Eye, na žalost pa nismo videli Big Bena, saj ga prenavljajo. Všeč mi je bil tudi muzej voščenih lutk. (Vid zarič, 8. b)

V Londonu smo se imeli odlično. Najbolj všeč so mi bile lutke v Madam Tussaud's. Lutke so izgledale zelo resnične. Super mi je bilo, ko smo šli z ladjico do London Eye. Na London Eye smo se peljali 30 min. Videli smo ves London. (Vid Pevec Mulec, 8. b)

Bilo mi je zelo zanimivo in zabavno. Najbolj mi je bil všeč 4D film v muzeju lutk, čeprav nas je med ogledom poškopila voda. (Nika Strelec, 8. a)

London je zelo veliko mesto. Všeč mi je bilo, ko smo odšli na London Eye, tam je bil res lep razgled. Najbolj všeč mi je bila trgovina M&M'S world. (Petra Zadravec, 8. a)

Najbolj mi je bil všeč Natural History Museum. (Luka Kranjc, 8. a)

London mi je bil všeč, ker sem srečal različne kulture, rase in osebnosti. Tam sem bil z ljudmi, s katerimi sem užival. Najljubša atrakcija mi je bila London Eye. London je bil super in upam, da bom še šel tja. (Vid Roškarič, 8. a)

Bilo mi je zelo všeč, ker sem bila s sošolci. Navdušena sem bila nad hotelom, saj je bil zelo urejen. (Tinkara Krajnc, 8. a)

Bilo je zelo zanimivo, saj so se ti trije dnevi zelo razlikovali od našega vsakdanjika. Mesto je res ogromno, zato hoje ni primanjkovalo. Zanimivo je bilo opazovati različne ljudi in se z njimi tudi pogovarjati. Znamenitosti so bile veličastne, vendar so mene bolj navdušili nočni pohodi po mestu, saj so bile ulice Londona odete v barvne luči. Lep je bil tudi Greenwich s čudovitim parkom in kitaristom, ki je igral pred vhodom vanj. (Anja Ketiš Radič, 9. a)

Bilo je zelo zanimivo. Hotel je bil dober. Veliko smo hodili. (Jurij Šuman, 9. a)

Najbolj zanimiva mi je bila vožnja z London Eye, saj smo na najvišji točki, ki je na višini 135 m, imeli razgled na ves London. Od tam smo videli še druge znamenitosti. (Kaja Rajter, 9. a)

Teh nekaj dni je bilo zelo posebnih. Veliko od nas je prvič letelo z letalom. Bilo je pravo doživetje. Najbolj mi je bila všeč vožnja po reki Temzi. (Elisa Potrč, 9. a)

PODARIM TI ŽAREK SONCA

V okviru Društva študentov medicine Slovenije deluje projekt V odsevu in v tem šolskem letu so ob 1. oktobru, evropskem dnevu depresije, razpisali likovni natečaj z naslovom Podarim ti žarek sonca. Namen natečaja je bil spodbuditi miselnost, da lahko vsakdo izmed nas naredi nekaj malega, kar bi pozitivno vplivalo na osebo z depresijo, npr. podari nasmeh ali ljubeč objem, izreče besede pohvale, prijazno pozdravi, pomaga ali kako drugače pokaže, da mu je mar. Izmed 150 likovnih del je v kategoriji osnovna šola **prvo mesto dosegla učenka Anja Ketiš Radič iz 9. a razreda**. Ob tem ji iskreno čestitamo in želimo veliko ustvarjalnosti še naprej!

Andreja Štancer

TEKMOVANJE IZ RAZVEDRILNE MATEMATIKE

V soboto, 26. 1. 2019, je na OŠ Križevci, Križevci pri Ljutomeru, potekalo državno tekmovanje iz razvedrilne matematike. Po šolskem tekmovanju, ki je potekalo po vseh slovenskih šolah se je na državno tekmovanje uvrstila tudi naša učenka **Kaja Rajter** iz 9. a razreda. Na državnem tekmovanju je med 116-imi tekmovalci dosegla vse možne točke (217 točk) in se s tem uvrstila **na prvo mesto v državi**. Čestitamo!

Srečko Kebrič

NAŠI PRVOŠOLCI

1. a razred

1. b razred

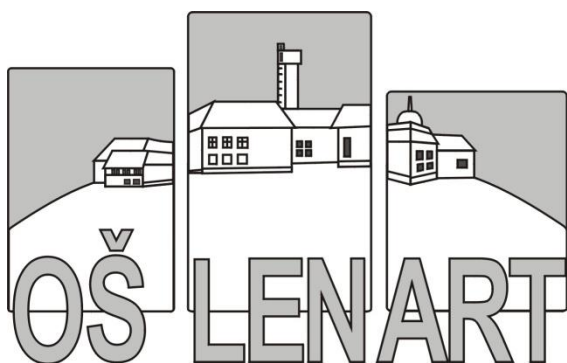
1. c razred

Nika Železnik, 4. a

Manca Lihtenvalner, 5. c

Blazno razno

Glasilo OŠ Lenart

1. številka

Šolsko leto 2018/2019

Računalniško oblikovanje:
Srečko Kebrič

Slika na naslovnici:
Anja Ketiš Radič, 9. a

Mentorica:
Simona Peserl Vezovnik

Naklada: 580 izvodov

Lenart v Slovenskih goricah

